

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

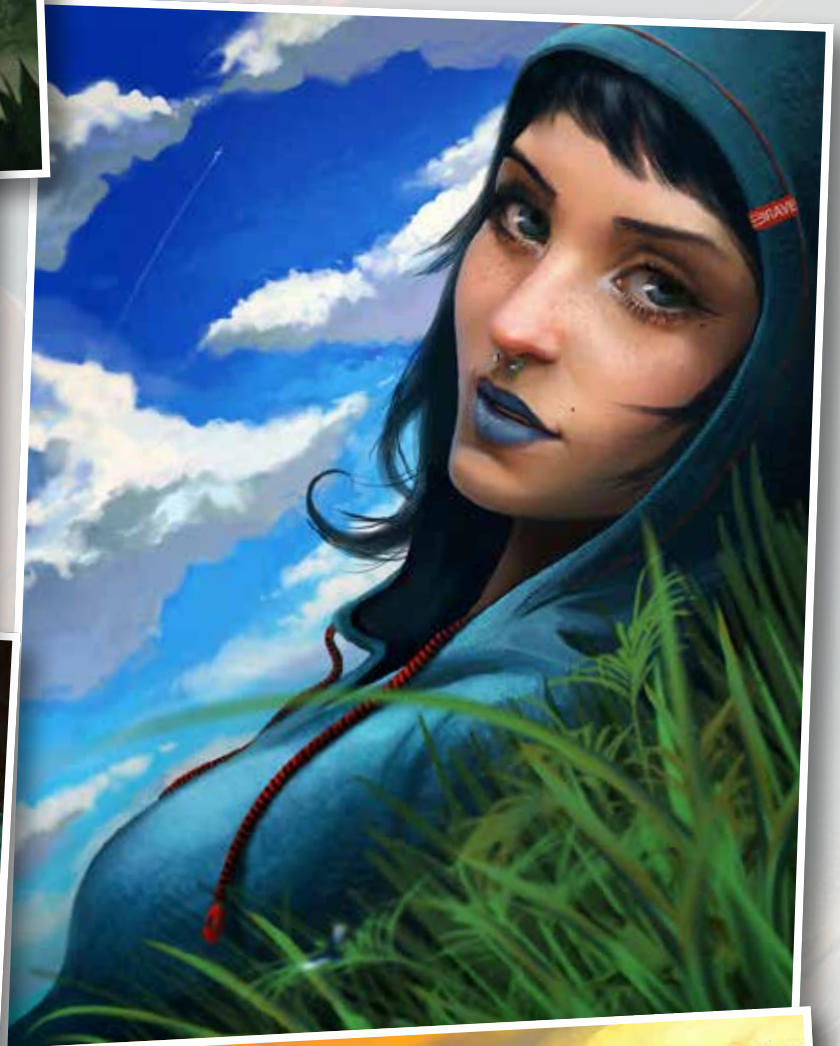

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XI. évfolyam, 1. szám, 2019. január

Kiss Márton Gyula (Kimagu)

Szerkesztői köszöntő

Két év telt el a legutóbbi megjelenésünk óta. Egy kicsit talán több is. A kényszerpihenő okát akkor részletesen kitérgettük. Az eltelt idő alatt néhányan már „temették” az AKF-et. Elismerem, sokat kellett várni arra, hogy ismét olvashassatok, de mint látható, jó és becsületes zombihoz illő módon kimásztunk a föld alól, s újra itt vagyunk. Lelkesen, energiától fűtve, kreativitástól telve, komoly tervekkel magunk előtt.

Megújultunk! – mondhatnánk, de aki követte eddigi ténykedésünket, az már biztosan észre vette. Azonban nem csak a külcsín változott meg, egyszerűsödött le, hanem a belbecs is átalakult. A tartalom szempontjából ugyanis visszanyúlunk a gyökerekhez: novellák, versek képezik a folyóirat gerincét, s ehhez szeretnénk tartani magunkat a jövőben is.

Természetesen, modern folyóirathoz illő módon időről-időre, alkalomadtán felbukkannak majd különböző rovatok, mint pl.: hírek, pályázatok, interjúk, könyvajánlók, filmajánlók, zenerovat, rendezvény-beszámolók.

Természetesen előzetes egyeztetés után ti is küldhettek be a fenti rovatokba való alkotásokat, hiszen a kiadványnak pont ez az egyik lényege, hogy elősegítse amatőr kulturális fronton a közösség, azon belül értelmes párbeszéd kialakulását.

Tervezzük, hogy havi rendszerességgel írástechnikai cikkeket közlünk, ennek szervezése azonban jelenleg még folyamatban van.

Fontos változás, hogy a Lidércfény Online Kulturális Magazin szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy a 2019. január 1-től a weboldalunkra (www.lidercfeny.hu) beküldött alkotások közül – akár külön értesítés nélkül –, saját belátása szerint írásokat jelentessen meg a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (röviden Lidércfény AKF-ben), elektronikus és nyomtatott formában. Tehát az alkotó írásának oldalunkra feltöltésével elfogadja, hogy műve kedvező elbírálás esetén megjelenhet valamely soron következő Lidércfény AKF-ben.

Tartalomjegyzék

Interjú

Jimmy Cartwright

Zsírkrétától a digitális tábláig

Kiss Márton Gyula grafikus 4

Novellák

Dália - **Vasútállomás** 6

Ebenezer - **A látnok** 8

Cyrano - **Lovag és Sárkány** 9

Klark - **Ess, eső!** 13

Anonymus R. Chynewa

Az igazság a reptiliánokról 16

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Esvy - **Csataló** 18

Versek

Fuvalat - **XXV.** 20

edwardhooper - **Kihűlt világ** 20

Blaze Val - **Az utas** 20

jocker - **Hinni, bízni, remélni...** 20

Ann Heart - **Téli játék** 21

NZ - **Várakozás** 21

Hollótoll - **Árnyalatok** 21

Macskas Tosca - **Téli mosoly** 21

Kolumbán Jenő - **Fehér felhők** 21

bel corma - **Tavaszi éj** 21

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Megütköztem a zónával 22

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 1. szám, 2019. január

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin szerkesztősége

A borítón Kiss Márton Gyula (Kimagu) Freelancer c. képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.

Felélős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

Elérhetőségeink: www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@sentesinfo.hu

Facebook: [Lidércfény Online](https://www.facebook.com/LidercfenyOnline) • YouTube: [LidercfenyHQ](https://www.youtube.com/LidercfenyHQ)

Jimmy Cartwright

Zsírkrétától a digitális tábláig

Kiss Márton Gyula grafikus

Az AKF újraindításának megbeszélése során felvetődött az ötlet, mi lenne, ha a borítóinkon olyan hazai grafikusok munkáit jelenítenénk meg, és a belső borítón teret adnánk nekik a bemutatkozásra, akik a fantasztikum területén (is) alkotnak. Úgy éreztük, mintha ők és munkáik kissé periférián lennének, és az emberek természetesen vennék egy-egy könyv, magazin borítójának létét, nem gondolva bele abba, mennyi munka van ezek mögött. Azonban első kiszemelt grafikusunkkal pont belefutottunk egy nagyobb témába is, ami némileg – szerencsére – megcáfolja a feltevésünket.

Kiss Márton Gyula (Kimagu), valamint több társa ugyanis 2017 vége óta igyekszik összefogni, megszervezni a hazai grafikusokat, illusztrátorokat az art/net/wrk Budapest rendezvénysorozatán keresztül.

– Pár mondatban mutatkozz be, kérlek. Milyen publikus infókat lehet rólad tudni; pl. mióta érdekel a képzőművészet, hol és milyen szakirányon tanultál, ez nálad egy profi szinten művelt hobbi, vagy megélhetés, ha ez utóbbi, hol dolgozol / dolgoztál, milyen munkáid lehetnek ismerősek a nagyközönségnek?

– Kiss Márton Gyula vagyok röviden csak Marci, 37 éves. Budapesten születtem és élek. Illusztrátor és concept artistként dolgozom. Dolgoztam a reklámparban grafikusként négy évet, majd rajzfilmben próbáltam ki magam közel két évig, ezután egy svéd online casino játékokat készítő cégnél majdnem négy évig voltam grafikus, és tavaly január óta a saját utamat járom, vagyis szabadúszó vagyok. Mindezen közben végig dolgoztam különböző kisebb nagyobb projekteken.

– Hogyan jutottál el a gyermekkori zsírkrétarajzoktól a digitális művészetig?

– A kérdésben is benne van, hogy valóban gyerekkorom óta szenvedélyem a képzőművészet. Szerencsére ezt a rajztanárom is észrevette még általános iskolában, rajzversenyekre vitt és odafigyelt a fejlődésemre. Majd később az unszolására beiratkoztam egy rajzkörbe, ahova a gimnázium második évéig jártam, és gyakorlatilag mindennek az alapját adta meg. Majd ezen alapokra tudtam magam autodidakta módon fejleszteni. Ezután jött a Dekoratór iskola és a Soproni Egyetem, ahol formatervező művészként végeztem, és ahol végig volt szintén rajz, bár csak kiegészítésként. Digitális festéssel is az egyetem második évében kezdtem el foglalkozni. Először csak egérrel, majd később már digitalizáló táblával.

– Milyen zsánerben szeretsz leginkább alkotni? Ehhez képest milyenben kell?

– Én azt érzem, nekem még mindig kialakulóban van a stílusom, sokak szerint már régen megvan. Az is egy jó kérdés, hogy jó e ha egy alkalmazott művész, concept artist rendelkezik e

karakteres saját stílussal, mert nem biztos. Pontosan amiatt, hogy alkalmazkodnunk kell sokszor az adott projekt stílusához.

– Van-e kedvenc technikád?

– Tradicionálisan, a grafit+csőtoll+marker filc+zelésstoll kombót szeretem :) Digitálisan a digitálisat :D

– Átlagosan mennyi időt szánsz egy komolyabb, részleteiben is kidolgozott kép elkészítésére?

– Ez egy olyan kérdés, amire nincsen jó válasz. Attól függ :) Úgy lehet három hónap, mint öt óra. Azt tudom mondani, hogy szeretem ha van ideje érni a képnek, és van időm midig friss szemmel nézni, hogy javíthassak rajta, amíg késznek nincsen nyilvánítva.

– Mi előzi meg egy-egy kép elkészítését? Úgy értem, végzel-e előzetes kutatómunkát, illetve gondolkodok itt például arra, hogy több nagy név is beállított modellek fotói alapján dolgozik, ha alakot fest, valamint felteszem, ehhez kell némi anatómiai ismeret is. Vagy egy tájképnél, háttérnél szintén fotó az alap, esetleg egy 3D-s modell?

– Igen végzek kutatómunkát, gyűjtést készítek. Referenciákat keresek és készítek. Régen nagyon büszke voltam rá, hogy ezt nem teszem, ma már csak úgy gondolok erre, hogy butaság volt. Mostanában szoktam használni fotókat és 3D-s alapokat is. Minden eszköz megengedett a legjobb végeredmény elérése érdekében.

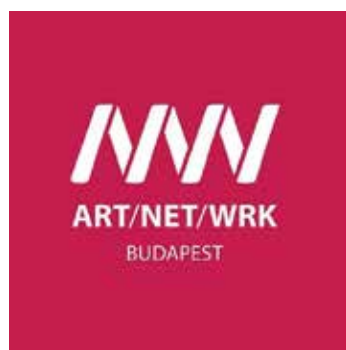
– Én magam a digitális művészettel a korai '90-es években találkoztam a Demoscene és a Diskmagazinok kapcsán. Innen ismerősek számomra pl. a „pixelgrafika”, vagy épp a „speed paint” kifejezések, illetve a számítógépes játékokon kívül itt találkoztam még a „textúra” kifejezéssel. Neked van-e rálátásod akár a Demoscene-re, akár arra, hogy a digitális művészet hogyan jutott el a pixelektől a vektorgrafikákra át mai, fotorealistikus képalkotásig?

– Nem vagyok járatos a Demoscene világában. A digitális grafika technikai kialakulására is csak korlátozottan látok rá. Engem jobban érdekelt inkább a szakmák kialakulása, mintsem a technikai részletek.

– Úgy látom, a számítógépes játékipar számos grafikusot bevon. Ez az alkalmazott technológiák miatt van, vagy a grafikusok vonzódnak valamiképpen ilyen irányba, esetleg teljesen más dolog van a háttérben?

– Én úgy látom, hogy a játékipar és a filmipar elért egy olyan szintet, ahol elképesztő mennyiségű szakemberre van szükség. Idehaza ez külföldön is. 2D és 3D területen egyaránt. A másik, hogy a fiatalokban él egy romantikus elképzelés is arról milyen a szórakoztatóiparban grafikusnak lenni. Sok az illúzió, mind a szükséges tudás elérésével kapcsolatban, mind a bejutási lehetőségek terén. A digitális világ fejlődése elhitheti sokakkal, hogy az alapokat nem kell elsajátítaniuk és persze, sokan szeretnek játszani, világokat alkotni, amit megértek. Szerintem ezen dolgok és még sok másik, ami miatt úgy mond „divatszakma” lett ez a világ.

– Kitől és hogyan jött az ART/NET/WRK Budapest előadássorozat ötlete, és mikor indult?

– Az ANW ötlete 2017 tavaszán született Zágrábban, egy évente megrendezésre kerülő nemzetközi művészeti fesztiválon az IFCC-n, ahol Szabados Lacival diskuráltunk sokat a hazai szakmai közösség és színtér sivár voltáról. Ez a fesztivál mondhatni erős löketet adott az ötleteinkhez. Aztán realizáltuk, hogy ketten kevesek leszünk ehhez a miszióhoz és bevontuk két továb-

bi barátunkat Veres Mátét és Baranya Tamást. Ezzel a csapattal vette kezdetét 2017 novemberében az előadás-sorozat. Persze ezt követően voltak változások, kiegészült a csapat még pár emberrel, így most heten csináljuk az egészet.

– *Mi a célja a sorozatnak, beváltotta-e eddig a hozzá fűzött reményeket?*

– A szerveződésként célja az, hogy egyrészt információhoz juttassa azokat, akik a szórakoztatóiparban kívánnak elhelyezkedni alkotóként, másrészt lehetőségekhez. Cégeket és alkotókat mutatunk be, hogy a hazai szakmai színtér képviselői megismerjék egymást. Hogy szakmai közösség alakuljon ki és munkáramlás induljon meg, hogy végre legyen egy összetartó közösség a területen. Az előadások szinte majdnem minden esetben teltházások (130 fő) és a networking eseményeinkre is sokan

jönnek, így merem azt mondani, hogy beváltotta a reményeinket és jó úton haladunk.

– *Hogyan épül fel egy-egy ilyen rendezvény?*

– Az előadások havonta egyszer kerülnek megrendezésre, általában kétszer tíz perces bemutatkozó részleggel (bárkinek van lehetősége, aki jelentkezik bemutatni a munkásságát tíz percen), majd az aktuális fő előadó következik és az ő előadását egy kérdés-felelet szekció zárja. Előadás után pedig tovább szoktunk menni egy vendéglátó egységbe, ahol lehet tovább szakmázni, beszélgetni egy jó ital mellett.

– *Hogy látod, mekkora az érdeklődés az előadásokra, mennyien látogatják? Egyáltalán, ki mehet el egy ilyen rendezvényre? Csak szakmabelieket vártok, vagy teljesen laikus érdeklődők is megtekinthetik?*

– Az előadásokra nagy az érdeklődés. Mint említettem, szinte mindig telt ház van. Várunk mindenkit szeretettel, nem kell, hogy szakmabeli legyen. :)

– *Hol, és mikor lesz legközelebb ART/NET/WRK Budapest előadás?*

– A következő előadás időpontjáról és helyszínéről Facebook oldalunkon (Art/Net/Wrk Budapest) lehet tájékozódni.

– *Sok sikert a továbbiakban, mind személyes, mind előadás fronton. Köszönjük, hogy rendelkezésünkre álltál!*

– Én köszönöm a megkeresést és a lehetőséget!

INFO BOX

KISS MÁRTON GYULA ELÉRHETŐSÉGEI, ONLINE GALÉRIÁI:

Portfólió: <https://www.artstation.com/kimagu>

E-mail: kimagu@artofkimagu.com

Facebook: Kimagu

AZ ART/NET/WRK BUDAPEST ELÉRHETŐSÉGEI:

E-mail: art.net.wrk@gmail.com

Facebook oldal: <https://www.facebook.com/art.net.wrk>

Art/Net/Wrk Budapest

Facebook csoport: <https://www.facebook.com/groups/art.net.wrk.budapest/>

ART/NET/WRK Budapest

Eventbrite: <https://www.eventbrite.com/o/artnetwrk-budapest-16981394457>

Art/Net/Wrk Budapest

YouTube csatorna: ART/NET/WRK Budapest

Dália

Vasútállomás

Először is, a barátnóm volt az, aki meghívott magához hétvé-
gére. Nem voltam ismerős ezen a vidéken, még osztálykirándu-
lás ürügyén sem jártam arra sosem, de ennek nincs jelentősége.
Másodszor, megint ő volt az, aki olyan kritikátlanul viselkedett,
hogy elegendő lett belőle. Egész éjjel csinálta a cirkuszt, kiabált, és
amikor odáig vitte a balhét, hogy két pofont is kaptam tőle ártat-
lanul, betelt a pohár. Arról én nem tehetek, hogy a természet
bőkezűen bánt velem. Apámtól a sudár termetét, széles vállait,
dús, gesztenye barna haját, anyámtól a finom bőrét, tengerzöld
szemét, hibátlan fogorát örököltem. Nem mondom, a kóku-
szom sem volt üres, könnyedén vettem az iskolai akadályokat,
amikor végeztem, jó állást is találtam. Ezért gondoltam azt,
miért kell nekem egy hisztis nőt elviselnem, amikor ettől jobbat
érdemelek, fogtam a cuccomat és elviharoztam.

Egyenesen a pályaudvarra vittem magamat a taxival.
Hatalmas vasúti csomópont volt, emberek százai tülekedtek,
bemondók harsogták az induló, érkező vonatokat, árusok
kifogyhatatlan sora a falak mellett a meleg levestől a pamut zok-
niig mindent kínált. Abban már én voltam a hibás, hogy ebben a
kavalkádban nem néztem meg alaposabban, hogy melyik vonat-
ra szálllok.

Egy darabig nem volt gond, kényelmesen elhelyezkedtem, két
bakfis lány tette-vette magát átellenben, hogy felhívják magukra
a figyelmemet. Inkább aludtam egyet. Amikor felébredtem, a
bakfisok már eltűntek, de a táj egyre gyanúsabb lett. Ahelyett,
hogy sűrűsödő, egyre városiasabb települések mentén haladt
volna a vonat a főváros felé, hatalmas, üres homokosivatag köze-
pében gázolt. Kietlen táj, nemhogy falvak, városok, de még
növényzet, fák, sőt vasútállomás sem volt sehhol. Észrevettem,
hogy már jó ideje nem is állt meg a szerelvény. Hova a jó fenébe
megy? Ennyi idő alatt már a fővárosban kellene lennie.

Megkerestem a kalauzt, kiderült, ez a vonat a messzi keleti
határvidékre tart és addig már csak egy helyen áll meg, de azt is
csupán technikai okból teszi. A kalauz közel lépett hozzám és
mélyen a szemembe nézett. Pupillái kitágultak, mint egy mély-
fekete kút, minden szót kihangsúlyozva mondta:

– Ne... szálljon... le... itt!

Nem értettem az egészet, ezért visszakérdeztem. Hirtelen
megfordult és csak annyit mondott:

– Nehéz innen a csatlakozás más vonatokhoz!

De mit csináljak én a keleti határvidéken, ezer kilométerre a
fővárostól? Semmi dolgom nem volt ott, a vonat pedig fél óra
múlva csakugyan megállt, én pedig... leszálltam.

Ennél rozogább vasúti épületet talán csak a régi cowboy-
filmekben láttam. Ütött-kopott fabódé, mohás palatetővel.
„Verlem”, hirdette a nyikorgó, rozsdás felirat az állomás nevét a
bódé tetején. Elöl a nyitott teraszon egy vasvázás pad árválko-
dott, mindent a szegénység, elhagyatottság, a rozsdás és a kát-
rány szaga lengte át. Amerre a szem ellátott, jobbról is, balról is
villanydúcok, vezetékek, kábelek, sínek futottak a végtelenbe,
házaknak, embereknek nyomuk sem volt. Hirtelen nyugtalan-
ság fogott el, baljós érzések kerítették hatalmukba, de nem tud-
tam, miért.

Beléptem a hajdan zöldre festett, mostanra már kifakult ajtón.
A lepattogzott falú, töredezett cementlapú kis helyiség teljesen
üres volt, hátsó, leválasztott részében, üveglakkal elzárva
működött a pénztár. Benéztem. Hátul egy rendetlen asztalkán
rozsdás rezsó, bádognyír, néhány tányér, papírcsokk, elöl

egy hosszabb pulton papírok, pecsétnyomók, fémkazetta, egy
ősrégi vasúti menetrend feküdt. Valahonnan hirtelen előlépett
maga a pénztáros is. Fiatalnak gondoltam, a legfeltűnőbb az volt
rajta, hogy minden olyan tulajdonsággal rendelkezett, ami egy
nőt visszataszítóvá tett. Gyér, világosbarna haja alól elővillant a
fejbőre, arcát éktelen piros pattanások csúfították, némelyik vul-
kányszerűen éppen most készült kitörni, vöröséslilán feszült rajta
a bőr, de bőven voltak a régi kitörések emlékét őrző hegek.
Némelyik pattanás még a haja alá, a fejbőrére is rámerészkedett,
fájdalmassá téve a fésülködést. Duzzadt felső szemhéja kivörö-
södött, sőt a baloldali megereszkedett, félig rálógott a szemére,
mintha egyfolytában kacsintana. Ahogy előre lépett, jól látható-
an sánta is volt. Letelepedett a pénztárosi székre, ezzel mintegy
hivatalába helyezte magát. Motyogtam valami köszöntés felét és
megkérdeztem, mikor indul innen vonat a főváros felé.

– Ma már nem megy – hangzott a rövid válasz.

– Hogyhogy nem!? – méltatlankodtam. – Még csak délután
három óra van! – Nem válaszolt. – És holnap mikor jön, elárul-
ná?

– Ötkor.

– Reggel ötkor?

– Nem, délután.

– De hát hol lehet itt aludni, mosakodni vagy enni egyáltalán.
Van itt a közelben valamilyen panzió, motel vagy kiadó szoba?

– Nincs semmi. A falu tíz kilométerre van, csak gyalogosan
lehet megközelíteni, azt meg nem érdemes ennyi időre.

– De hogy lehet ilyen elhagyatott, istenverte ez a hely!? –
fakadtam ki.

– Nem kellett volna leszállnia, mondta a kalauz is, nemde? De
aki egyszer itt járt, az másodszor is eljön! – villantotta meg a
szemét Ronda kisasszony, mert magamban így neveztem el, és
ahogy beszélt, néha előbuktak a szájában összevissza nőtt, meg-
szürkülte lapátfogai.

Nem csak csúnya, hanem goromba is, állapítottam meg
magamban. Nyilván a csúfsága miatt lett ilyen durva a modora.
Szinte sajnáltam szegényt. Nem zaklattam tovább, úgy sem tud-
tam tenni. Kimentem a teraszra, és leültem az egyetlen padra. A
telefonommal babráltam, fülhallgatón keresztül zenét hallgat-
tam, és veszettül éhes voltam. Baljóslatú csend volt, a rozsdás
bádognyír nyikorgott néha, mintha le akarna esni. Időnként
valahonnan feltámadt a szél, futtában egy marék homokot
vágott hozzám, aztán továbbrohant. Fenn a magasban nagyda-
rab, fekete madarak szálltak le a kábelekre, aztán ők is elrepül-
tek. Istenverte, gyanús egy hely. Mi lehet ennél rosszabb? Talán
örülnöm kellene, hogy nem tél van, hidegben ugyanez sokkal
rosszabb lenne. Ez a forró augusztus mégis csak jobb, és tető is
van a fejem felett. Étlen-szomjan egy napot ki lehet bírni. Így
nyugtattam magam, végül elszunnyadtam. Már alkonyodott,
amikor Ronda kisasszony megrázta a vállamat.

– Itt nem lehet aludni!

Hirtelen pulykaméreg fogott el, és rikácsolni kezdtem.

– Talán szeméremérintő? Rontja a közérkölcset? Mert annyi jól
szituált állampolgár sétál erre, hogy tekintettel kell lenni
rájuk?

Nem érdekelték a kifogásaim, elbicegett előttem, majd vissza-
fordult.

– Veszélyes. Jöjjön velem!

Nem tudtam, mi lett volna itt veszélyes, de nem kérdeztem

semmit, az a tudat, hogy esetleg ennivaló, meg egy elfogadható szoba is lesz valahol, nagyon felvillanyozott. Most vettem észre, hogy az állomásépület közelségében egy hatalmas kukoricatábla húzódott, annak szélén egy keskeny földes úton haladt a pénztáros kisasszony, utána egy-két lépésnyire én. A másik oldalon elhanyagolt földterület, embermagasságú, néhol már száradó gazzal. Hirtelen leszállt a sötétség, olyan gyorsan történt, mintha ránk szakadt volna az éjszaka. Ronda kisasszony kitarotán gyakorlat bicegős járásával, az útra ráhajló kukoricaszárak fekete sora fenyegetően suhogott. Hosszú menetelés után egy deszkabódé körvonalai tűntek fel.

– Itt álljon meg! – Előre ment, majd egy lakat zárjának kattánását, ajtó nyikorgását hallottam, és egy halvány égő villant fel a kunyhó előterében. A deszkaépítmény másik fele előlről nyitott volt, egy ócska, hepehupás rugózású kanapé meg egy deszkából eszkbált asztalféle körvonalai látszottak benne. – Itt megaludhat – mondta, és eltűnt a bódé zárt részében.

Csüggedten ültem le a kanapéra. Alattam a rugó nyögve összehúzódott, míg a mellette lévő zajosan felugrott. Ez egész éjjel így fog menni? Vajon mitől védhet meg ez a nyitott fészker? És kiktől? Talán a faluból részeg huligánok rajzanak ki a vasútállomásra törni-zúzni? Miért tennék ezt, nincs ott semmi, sem kocsmá, sem kirakat! Honnan jöhet veszély akkor? Utak nem vezetnek erre, vonat csak naponta jár egyszer. Talán az égből? A kalauz jutott eszembe, mire akart figyelmeztetni? Gondolataimat ajtónyikorgás zavarta meg, Ronda kisasszony előjött a fedezékéből, és egy műanyag pohárban vizet, egy papírzacsokban néhány sós kekszet tett az asztalomra.

– Próbáljon meg aludni! – mondta és eltűnt, mielőtt még kérdezhettem volna tőle.

Még hallottam egy darabig, hogy bent tesz-vesz, járkálgat, aztán kihunytak a fények. Ültem a sötétben és figyeltem, a szívem hevesen vert, nem szabad elaludnom, egyre csak ezt mondogattam magamban. Magam sem vettem észre, amikor mély álomba zuhantam.

Másnap már javában sütött a nap, amikor felébredtem, örültem, hogy megúsztam ezt az istenverte éjszakát. Az órák szerint tizenegy felé járt az idő. Ilyen sokat aludtam volna?

Ronda kisasszony lakrésze már le volt lakatolva. Biztos korán kelt, mert tolongtak már az utasok a pénztár előtt, kajánkodtam. Úgy éreztem magamat, mintha jól elverték volna. Az összevissza benyomódó, kiugró rugók alaposan megviselték a testemet. Elindultam a keskeny ösvényen, a lábam alig akart engedelmesskedni, csupán az vigasztalt, hogy pár óra van csak vissza a szabadulásig.

Az állomás épülete előtt leültem a padra, mi mást tehettem volna. Zenét hallgattam, szappanról, meleg vízről, kávéról álmodoztam. Megint az a nyugtalanító érzés vett erőt rajtam, de próbáltam nem figyelni rá. Úgy három óra felé ismét Ronda kisasszony zökkentett ki a bóbiskolásból.

– Meg kell váltania a jegyét!

– Ó, igen, nehogy lekéssem! – szóltam cinikusan. Végignéztam rajta, most mintha nem tűnt volna olyan csúnyának. Talán meg-

szoktam már, vagy tegnap, elkeseredésemben láttam mindent rossznak. Bent a pénztárak előtt ismét észrevettem, mintha sűrűbb és sötétebb lenne a haja, mint tegnap és a pattanásai is csillapodtak mára. Lehet, hogy csak rossz napja volt, vagy jól kialudta magát az éjjel. Kicsit szégyelltem magam, hogy Rondának neveztem. Kifele jövet megköszöntem neki a vizet meg a kekszet. Ezen kissé elmosolyodott, fél pillanatra meghökkenve láttam fehér, szabályos fogait.

Pontban öt órakor befutott a vonatom. A kisasszony szokatlanul fürge járással kipenderült az épületből fogadni, én pedig még mindig a lábammal bajlódva végre felszállhattam. A kocsi-ban fiatalok énekelgettek, gitároztak. A gitáros lányra fickósan ránevettem, erre az bosszúsán elfordult, a többiek ügyet sem vetettek rám. A mosdót kerestem, az életemet adtam volna egy darab szappanért, meleg vízért. Megtaláltam. A csap előbb csak szörtyögött, fújtatott, aztán tényleg meleg vizet adott. Megszoktam, hogy az átlagemberek magasságához mérten felhelyezett tükrökhöz egy kicsit mindig le kellett hajolnom. Most meglepett, hogy a fejem búbját láttam benne. A látvány megdöbbenített. A sűrű hajkoronám helyett a fejem tetején gyér hajacska lengedezett, középen egy vöröslő pattanással. Felkaptam a fejemet és szembenéztem a tükörrel. Az arcomat telis-tele pattanások borították, megduzzadt szemhéjam is kivörösödött. Lapátszerű fogaim, akár egy számáé, összevissza dülöngéltek a számban. Lent a nadrágom szára többszörös ráncot vetve bukott rá a cipőmre, ennyivel lett rövidebb a lábam. Állatias üvöltésben törtem ki és öklömmel a mosdó falát vertem.

– Szent Isten, ellopták a testemet! Ellopták! Az a ronda nő tette ezt, az az átkozott boszorkány, de visszamegyek és addig verem azt az ocsmány pofáját, amíg elárulja, hogyan csinálta!

Most bevillant a hamiskás mosolya, „aki egyszer ide eljött, az másodszor is eljön”. Vissza fogok menni, vissza én, te rút banya és visszاسzerzem, ami az enyém! Már délután kezdett szépülni, a haja... Istenem, az én hajam, szabályos fogai, az én fogaim! Nem adja szépszerével, az biztos. Ha egyáltalán még ott van! Milyen veszélytől akart megóvni, amikor ő maga volt a veszély! Vagy talán ő is áldozat?

Hazatértem. A barátaimat elkerültem, a munkahelyemről kiléptem. Céltalanul lődörögtem a városban, egyre csak gondolkodtam. Az elhagyott sikátorokat, néptelen utcákat kedveltem.

Egyszer egy lepukkant parkba tévedtem, a kiborított szeméttartók, szétvert padok látványa nem volt bizalomkeltő. Fáradt voltam, kiégett. Leültem egy félig rozzant, koszos padra, és a körülötte heverő, gyűrött újságokat kezdtem el böngészni. Megakadt a szemem az egyik lap hirdetésén: „Verlemi vasútállomás pénztárost keres”. Mintha villám csapott volna belém! Verlem, az istenverte hely! Életem tönkretevője. Nyilván Ronda kisasszony megszépült az én jóvoltomból, és kereket oldott.

Elvállaltam az állást. Most itt ülök a kis kopott pénztárfülkében, és a menetrendet tanulmányozom. Minden páros napon jön egy vonat a keleti határállomás, és páratlan napokon a főváros felé. Azt várom, hogy valaki végre leszálljon valamelyikről.

Lidércfény

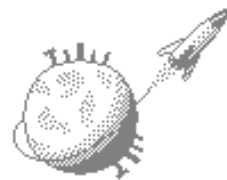
Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Ebenezzer

A látnok

**2011. szeptember 26.
este 7 óra**

A tévéstudió díszletei között egyre ritkábbá váltak a futkosó asszisztensek és az aggodalmaskodó technikai munkatársak. Még egy apró beállítás a fényeken, egy minimális rendezés a kisasztalon lévő virágokon, és egy utolsó kamerabeállítás – hogy minden a lehető legtökéletesebb legyen a felvételhez. A műsorvezető és mai első vendége felkészültek a belépőre, a sminkesek még egy hajszálnyit igazítottak az arcpíron és a nyakkendőkön, majd kiléptek a képből, de a közelben maradtak, hátha később még szükségük lesz rájuk a reflektorok fényében izzadó szereplőknek. Egy beleegyező bólintás a hangmérnöktől, egy biccentés az operatortól és egy intés a rendezőtől.

– Öt, négy... – számolt be az asszisztens, ám a többi számot már nem ejtette ki hangosan, csak ujjjaival mutatta. „Felvétel” – mondta magában, mert így mennek a dolgok.

– Jó estét mindenkinek, üdvözlöm önöket a Bennet Show mai adásán, Jim Bennet vagyok – mutatta a kamera az ötvenes évei elején járó, feltűnően jóképű és elegánsan öltözött műsorvezetőt, aki évek óta a csatorna legnézettebb beszélgetős műsorát celebrálta.

Odafent a vezérlőszobában megérkeztek az első adatok, 3 millió 624 ezer néző.

– Ma este egy igazán különleges vendégem van itt a stúdióban, egy férfi, akit bizonyára a nézőink is jól ismernek, és akit ezért talán nem is kell hosszasan bemutatnom. Hölgyeim és uraim, fogadják nagy szeretettel Mitch Donovant, a látnokot!

A kamera látószögébe egy magas, meglehetősen sápadt arcú férfi lépett be, aki röviden kezét rázott a nála egy fejjel alacsonyabb házigazdával, majd leült vele szemben a fotelba. Látszott rajta, hogy nem szokatlan számára sem a stúdió, sem a nyilvánosság, sőt az élő műsor feszültsége sem járta át. Rezzentelen és mereven mosolygó ábrázata legalábbis nem utalt semmilyen izgalomra.

– Mitch – kezdte baráti hangnemben Bennet –, hat hónappal ezelőtt voltál a vendégünk itt a Bennet Showban, és akkor arról beszélgettünk, hogy földrengés lesz Alaszkában. Azóta sajnos tudjuk, hogy majdnem ötvénezer ember vált otthontalanná, és a halottak száma elérte az általad említett kilencszáz főt. Ez egy újabb beteljesült jóslatod volt a sorban, hogy érzed magad?

Donovan egy pillanatig szótlánul ült, hogy mit is feleljen erre az ostobaságra.

– Szomorú vagyok, hogy bekövetkezett a tragédia, Jim, bár csak ne így lett volna!

– Nos, igen, megrázó esemény volt. Nem számoltam, de ez már talán a huszadik igaznak bizonyult jóslatod volt.

– A huszonhatodik.

– Fantasztikus.

4 millió 671 ezer néző.

– Ma is azért vagy itt velünk, mert egy újabb látomásod volt, de nem árultad el eddig senkinek. Nagyon izgatottak vagyunk, miről lenne szó, Mitch?

– Attól tartok, ez a jóslatom is szomorú lesz, de mindenképpen beszélnem kell róla.

– Persze, érthető. Ezúttal mi vár ránk?

5 millió 423 ezer néző.

– Eljön a világvége – mondta olyan szimplán a látnok, amennyire csak lehetett.

– A világvége? Hogyan?

– Nehéz ezt pontosan megmondani, Jim. Tudod, már beszélünk erről, hogy nem vagyok képes irányítani a látomásaimat, egyszerűen csak képek és hangok jelennek meg a szemem előtt, időnként éber állapotban, néha álmomban. Amikor ezek a víziók megjelennek, én valahogy megérezem, hogy azok nem csak amolyan hallucinációk, hanem magának a jövőnek a képei és hangjai.

– Így láttad az alaskai földrengést is?

– Igen. És a japán, indonéz és ausztrál cunamikát is. Vagy a manchesteri légi katasztrófát és az Atlantis sétahajó elsüllyedését.

6 millió 98 ezer néző.

– Ezúttal mit láttál?

– Semmit. Sötétség volt és teljes csend.

– És miért gondold, hogy ez a világvégét jelenti? – kérdezte kissé zavartan Bennet.

– Ez is egy olyan vízió volt, amely a jövőre vonatkozott, ebben biztos vagyok. Láttam a dátumot és a...

– Láttad a napot?! Jó ég, Mitch, mikor lesz?

– Nem tudom, helyes-e ezt elmondani most.

– Szerintem mindenképpen!

Nézőszám 7 millió fölött. Ez már most nézettségi rekord.

– Jim, nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – szabadkozott tovább a látnok.

– Tudnunk kell, Mitch, hiszen mindannyiunk élete a tét – erősödött a műsorvezető.

– 2012. február 3.

– Az nagyon közel van. Biztos ez? Mit láttál?

– Otthon voltam és éppen a tévét néztem, amikor rám tört a látomás. Minden elsötétült, és csak ezt a dátumot láttam a tévé képernyőjén megjelenni. Aztán csak sötétség és csend. Semmilyen fény vagy hang nem jutott el hozzám. Üresnek éreztem a világot, elmúlást és befejezettséget éreztem. Aztán magamhoz tértem, és minden normális volt megint.

– Hogyha nem láttál semmit, miből gondold, hogy a világvégét jelenti a látomásod?

– Sajnálom, Jim, nem tudom megmagyarázni. Ez nem egy egzakt tudomány, ez egy látomás.

8 millió 539 ezer néző.

– De nem lehetett valami más? – kérdezte a házigazda.

– Nézd, Jim, egész életemben tudatában voltam a képességeimnek. Huszonhat jóslatot tettem ez idáig, amelyből huszonöt bekövetkezett. Egyedül akkor tévedtem, amikor megpróbáltam irányítani a látomásomat, és rosszul jeleztem előre a párizsi metrószerencsétlenséget. Az nem történt meg. De ezt leszámítva minden. És ez a mostani is ilyen volt. Nem tudok mást mondani.

– Szóval láttad a jövő február harmadikái dátumot, és semmi mást, vagyis úgy gondold, azért nem láttál vagy hallottál semmit, mert a világ akkor elpusztul.

– Igen, szerintem így lesz.

– Ez nem ad túl sok időt a számunkra.

– Sajnálom, Jim.

9 millió 671 ezer néző.

– Tisztelt nézőink, Mitch Donovan, a sikeres és tévedhetetlen látnok tehát azt jóslja nekünk, hogy 2012. február harmadikán

a Földünk, vagy akár az egész világunk megszűnik létezni. Nem igazán biztató kilátások, de reméljük, hogy ezúttal Mitchnek nincs igaza, és ez lesz a második tévedése! Mindannyian jobban járnánk, azt hiszem. Maradjanak velünk, a reklám után újabb vendéggel folytatjuk! Köszönjük, hogy eljöttél hozzánk, Mitch.

– Én köszönöm a meghívást.

2012. február 3. este 7 óra

– Öt, négy... – számolt a megszokott módon az asszisztens, de a többi számat már nem ejtette ki hangosan, csak az ujjai számoltak, mert így szokás. „Felvétel” – tette hozzá némán.

– Jó estét mindenkinek, üdvözlöm Önöket a Bennet Show mai adásán, Jim Bennet vagyok! – köszöntötte láthatatlan nézőit a házigazda, aki némileg nyugtalanabb volt a szokásosnál ezen az estén.

21 millió 912 ezer néző.

– Mint emlékeznek, valamivel több mint négy hónappal ezelőtt Mitch Donovan, a rendkívüli képességű látnok volt a vendégem, aki a mai napra jósolta a világvégét. Köszöntsük őt újra ma este, és beszéljünk vele erről a látomásáról.

Donovan ugyanolyan egykedvűen lépett be, mint korábban, és a kézfogás után elfoglalta a megszokott helyét. Egyáltalán nem tűnt meglepettnek vagy csalódottnak, arca teljesen kifejezéstelen volt.

– Mitch, örülök, hogy újra itt vagy velünk. Hogy vagy?

– Köszönöm, Jim, egész jól.

– Gondolom, tudod, hogy mindenki arra vár, mi lesz a jóslattal. Elmúlt este hét óra, és szerencsére a világunk még egyben van – viccelődött Bennet.

– Ennek én is örülök, de a napnak még nincs vége – szolt Donovan.

– Volt azóta újabb látomásod?

38 millió 271 ezer néző. Abszolút nézettségi rekord.

– Nem, Jim, azóta nem voltak újabb vízióim, ami szintén azt látszik alátámasztani, hogy ma véget ér minden.

– Mitch, az elmúlt hónapokban meglehetősen vegyes reakciókat váltott ki a jóslatod. Sokan elhitték, amit mondtál, és felvadászlási láz indult, de volt, ahol fosztogatások is történtek. Két héttel ezelőtt egy csoport közös öngyilkosságot követett el a jóslatodra hivatkozva. És akkor a tőzsdei árfolyamokról nem is szóltam. Hogy érint ez téged?

– Én csak figyelmeztettem az embereket.

– De nem gondolod, hogy ezzel elindítottál egy folyamatot, amelynek tragikus következményei lettek?

– Nem hiszem, hogy ez számítana, Jim. Most már legalábbis nem. 47 millió 184 ezer néző.

– Mitch, mi lesz, ha nem következik be, amit jóstál?

– Meghívlak egy sörre, Jim.

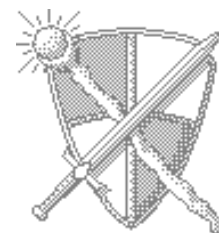
– Remek, az jól esne.

Feltehetőleg senki nem hallotta azt a halk fémes roppanást, amit az öt méter magasban elhelyezett hatvankilós reflektor tartóelemének eltörése okozott. A hatalmas súlyú lámpa hangtalanul hullt alá, azon nyomban halálra zúzva a pontosan alatta helyet foglaló látnokot. A vezetékek kiszakadása miatt bekövetkezett zárlat teljes sötétségbe borította a helységet, és mindenki annyira megdöbben, hogy egy árva hang sem hallatszott az egész stúdióban.

63 millió 739 ezer néző.

Cyrano

Lovag és Sárkány

– Megállj, Sárkány!
 – Na, már megint egy lovag. Mit akarsz?
 – Azonnal add elő a királylányt, vagy miszlikbe szabdallak!
 – Jaj, ne! Haver, eltévesztetted a házszámot.
 – Nincs is házszám. Ez egy barlang.
 – Úgy értem, rossz helyen jársz.
 – A helymeghatározóm szerint nem.
 – Helymeghatározó? Az a szörpamacs?
 – A műhód nem téved. Te vagy a Sárkány, nem?
 – Nem, én az Aranyhal vagyok. Csak kijött az allergiám.
 – Meguntad a fejed? Ne próbálj átverni!
 – Oké, pléhkobak, lebuktam. De itt akkor sincs királylány.
 – Felfaltad?
 – Mégis minek? A mai királylányoknak már nincs semmi tápértéke.

– Előbb fel akarod hizlalni? Hol van?
 – Ilyen a mesében sincs. Ahányszor valami úri liba elkóborog, rögtön szegény Sárkányt zaklatják. Ilyenkor hol a Greenpeace? Hol az ombudsman?

– Te hol voltál csütörtök este?
 – Magánügy.
 – Ha Greenpeace-t akarsz, akkor válaszolj!
 – Rendszerben, hadd gondolkozzam. Csütörtököt mondtál?
 – Nem! Csak megkérdeztem, hogy hol voltál, amikor betörtél a várba!
 – Rablóromiztem a haverokkal.
 – Szóval bűntársaid is voltak?

– A rómi nem tiltott szerencsejáték.
 – De a várból rabolva az!
 – Én sosem török be várakba hétköznap. Csak a török.
 – Hazudsz, bestia! Elraboltad a királylányt!
 – Nem.
 – De!
 – De nem.
 – De igen!
 – Ez így hosszú lesz.
 – Majd én megrövidítem! A kardommal!
 – Ne fújd fel magad, még a fejedre szorul a sisak. Van alibim.
 – Akkor miért ebben a barlangban laksz?
 – Te most ugye hülye vagy, vagy viccelsz?
 – Véresen is komoly vagyok. Szóval, látta valaki, hogy nem voltál ott?

– Igen. Kérdezd meg a Hegyi Trollt!
 – Tegnap összefutottam vele, de egy szóval sem említette.
 – Hát kérdezd meg most!
 – A Trollok tudnak beszélni fej nélkül?
 – Tudtommal nem. Miért?
 – Hmm. Esetleg valaki más?
 – A Farkasember is ott volt.
 – Vele is beszéltem. Harapós kedvében volt.
 – Fűbe?
 – Csak Embert faragtam belőle.
 – Szegény pára, pedig hogy tudta csóválni...
 – Kíváncsi leszek, mi fog hiányozni róla, amikor visszaváltozik...

– Remélem, hogy csak az önbecsülése.
 – Hát, egy darabig biztosan hason fog aludni.
 – És mi van a Küklopszsal? Vele is találkoztl?
 – Szemtől szemben. De nagyon szúrta a szemét.
 – Szemtelen volt?
 – Most már az.
 – Ó, hogy enne meg a rozsda... A Manóval is beszéltél?
 – Igen, de nem értettem, mit mond, mert nagyot hallok. Kicsit nem.
 – A manóba... És a Gonosz Varázslót is kérdezted már?
 – Igen. Elbűvölő volt, de nem tudott rám hatni.
 – Biztos elmetrükkel próbálkozott.
 – Nos, halottakról csak jót, vagy semmit ne vegyél le...
 – Ő volt a könyvelőm, egy igazi mágus! Miért kellett kinyírnod?
 – Így alakult.
 – Az más. Már megijedtem, hogy pszichopata sorozatgyilkos vagy.
 – Csak munkamániás.
 – Kereshetnél valami normális melót!
 – Mondja ezt egy tűzokádó óriásgyík.
 – Ez nem fair. Én nagyon igyekeztem. Leérettségiztem, van nyelvvizsgám, voltam tűzvédelmi oktatáson és pilótaként sem számítok zöldfülűnek; de a legtöbb tervem füstbe ment.
 – Bizonyára mindent megtettél, amit egy hüllő megtehet.
 – Az életmentő tanfolyamon sajnos az önkéntes nem élte túl a mellkas-kompressziót, a szájából szájba lélegeztetést nem is említtem.
 – Leégtél?
 – Én nem. De a házból nem sok maradt.
 – Pedig nem látszol forrófejűnek. Vagyis igen, de nem úgy.
 – Járjak az Anonim Mesehősök gyűlésére? Mit mondhatnék?
 Helló, Sárkány vagyok, hatszáz éve nem iszok, mégis okádok?
 – Kis lépésekkel kell kezdeni, azt mondják.
 – Ilyen lábbal?
 – Ismerek egy állati pedikűröst.
 – Még Börger Király sem alkalmazott, pedig oda még a Koboldokat is felvették.
 – Ja. Ajándéknak adták őket a Gyerek Menühöz.
 – Próbáltam integrálódni, de az emberek nehezen fogadják el a máságot.
 – Meleg vagy?
 – Csak tüzes. Ne keverjük!
 – Nem bújhatok el az identitásod elől.
 – Nehéz is lenne ekkora farokkal.
 – Csak ne hengej! Nem a méret számít.
 – Könnyen beszélsz, neked kicsi.
 – Talán le kéne adnod pár tonnát.
 – Azt mondd, kövér vagyok?
 – Láttam már olyat, aki sovány, és az nem ilyen.
 – Aerodinamikailag tökéletes az alakom.
 – Ezt a tükröd mondta?
 – Nem, a fizika.
 – Én azért belenéznék abba a tükörbe a helyedben.
 – Ó, emberek! Bármennyit megehetsz belőlük, de nem győzheted le az előítéleteiket.
 – Lehet, hogy a bőrszíned az oka.
 – Gondolod? Pedig a zöld nyugtat.
 – Jóból is megárt a nagy.
 – Átkozott sztereotípiák!
 – Ja, azokat én is utálom. Megcsípnek, aztán vakaródzok egész nap.
 – Téged valami egész más csípett meg. Valószínűleg agyevő bogár.
 – Biztos nem azok a típiák?
 – Nem. Most már biztos, hogy agyevő volt.
 – Mindegy, de akkor is meg kell találnom a királylányt.

– Értem, de azért nem kellett volna kinyírnod a kártyapartnereimet.
 – Nem az én hibám, hogy ilyen barátaid vannak.
 – Barátkoznék én mással is, csak sajnos sikítoznak, meg elájulnak, ha meglátnak.
 – Mint a rajongóim.
 – Ekkora arcra hol kaptál sisakot?
 – Szóval azt mondd, nincs itt a királylány?
 – Nézz körül! Látnod valahol?
 – Lehet, hogy elrejtetted.
 – Ja. Nézd meg a női WC-ben!
 – Most miért? Neked is lehet rejtkehelyed.
 – Van rejtkehelyem. Épp ott vagy.
 – Ez a barlang?
 – A lépcső alatt már lakott valaki. Bocs.
 – Jól van, jól van. Van tipped, hol keressem a királylányt?
 – Senkit sem akarok megöletni.
 – Soha vissza nem térő alkalom.
 – Tanácsot tudok adni: gondolkodj! Téged megvezettek.
 – Mi van? Döggútból ittál?
 – Úgy értem, hogy hiába vagy lovag, a nagyok sakkjátszmájában csak egy paraszt vagy.
 – Vigyázz a villás nyelvedre, gyík, mert nagyot ugorhatsz előre a kihalóban lévő lények listáján.
 – Ne vagdalkozz, nem bírom a fejtelenséget. Inkább használd azt az izét, ami a nyakadra nőtt. Ez az egész egy átverés.
 – Neked agyadra ment a pikkelysömör.
 – Az a bajod, lovag, hogy mindig a földön jársz. Földhözragadt a gondolkodásod.
 – Szóval egy földhözragadt paraszt vagyok. Még valami, mielőtt lecsapom a fejed?
 – Mielőtt hadonászni kezdesz a kardoddal, figyelmeztetlek, hogy új a lambéria.
 – Szép. Import?
 – Én magam készítem. Ártatlan hobbi.
 – Miből csinálod? Konzervdobozokból?
 – Majdnem. Lovagi páncéloból.
 – Ügyes. Honnan szereztél ennyi páncélt?
 – Az alapanyag házhoz jön, hogy úgy mondjam.
 – Na, az se lehet normális, aki idehordja neked.
 – Ebben végre egyetértünk. Hé, neked mindig így tikkelsz a szemed?
 – Csak amikor sokáig nem ölök.
 – Pihened kellene. Az esztelen öldöklés árt az idegeknek.
 – A süket duma, az árt. Az öldöklés csak annak árt, akit öldökölnek.
 – Nincs benned szeretet?
 – De. Szeretek öldökölni.
 – Hallottad már, hogy az igazi erő nem az izmaidban rejtőzik, hanem a szívedben?
 – A szív is egy izom, nem?
 – Tulajdonképpen igen...
 – Hát akkor?
 – Jól van, pléh-pofa. Hogy lásd, kivel van dolgod, felvilágosítalak.
 – Előbb a barlangodat kellene. Jó lenne néhány ablak.
 – Gondoltam rá, de nem találtam harminc méter vastag keretet.
 – Költözz át az Üveghegybe!
 – Az átláthatósággal úgy vagyok, mint a politikusok.
 – Pedig neked is elég vastag a bőröd...
 – Annyira azért nem.
 – Szóval, miről is akartál felvilágosítani?
 – A varázsszó: ingatlan.
 – Neked tényleg jót tenne egy érvágás. Jó nagy. Nyaktájon.
 – Figyelj, elmagyarázom. Ki bérelt fel a királylány felkutatására?

– Hát a Király. Ki más?
 – És ő küldött a Hegyi Trollhoz, hogy ott keresd a lányát?
 – Igen. Miért? Gondolod, hogy csak trollkodott?
 – Tudtad, hogy a Hegyi Trollé volt a királyság legnagyobb bányája?
 – Tényleg?
 – Bizony.
 – Nem tudtam.
 – És most kié lett?
 – A Hét Törpéé?
 – Ez fájt.
 – Akkor a szakszervezeté?
 – A Királyé, te agykonzerv. Aki aztán elküldött a Farkasemberhez is.
 – Mondanám, hogy farkát behúzza iszkolt el, de ez nem lenne teljesen igaz...
 – Nem vicces. Csak hogy tudd, az övé volt a legnagyobb erdő a királyságban. Kapiskálok, bádogember?
 – Persze. Mit?
 – Vízokádó leszek tőled. Figyelj! Hol is voltál még? A Gonosz Varázslónál?
 – Igen. Csapdába próbált csalni a vén bolond, de lekaszaboltam a katonáival együtt.
 – Csapdába csalni? Hogyan?
 – Ártatlan hajadonná varázsolta a külsejét, és így akart elcsábítani.
 – És te átláttál a varázslaton?
 – Á, dehogy. Csak mindenkit lekaszaboltam.
 – Levedlek tőled. Nem szokott fájni, hogy ilyen hülye vagy?
 – Bírom a fájdalmat.
 – Mazochista.
 – Inkább azt mondd meg, a mágusnak miye volt, ami olyan értékes!
 – Viccelsz? Láttad a palotáját? Száz szoba, örökpanoráma, tengerpart és háztáji kacsaláb. Teljesen tehermentes, tavaly vég-törlesztett, bár sokat kellett búvárszűknie az árfolyamokkal...
 – És akkor az a gödör, amiben a Küklopsz lakott?
 – Az egy kész aranybánya!
 – Az a koszos lyuk? Ne etess!
 – Mondom, az egy aranybánya. Ahonnan aranyat lehet bányászni.
 – Az más. Na és mi a helyzet veled?
 – Velem? Hát nem látod a kincseimet? Arany, drágakövek, részvények, készpénz és off-shore bankszámlák, nem beszélve a merchandise-jogokról...
 – A mit-csinálsz-jogokról?
 – Tudod, hogy veszik a sárkányos pólókat, bögréket, akciófigurákat? Még hajónak és repülőnek is adják a nevem, sőt, egy kis fickó is jött keletről, aki rólam akarta elnevezni magát.
 – Ki az a hülye, aki azt akarja, hogy Tűzokádónak hívják?
 – Ha a farkadba tudnál harapni, te lehetnél a végtelen ostobaság szimbóluma.
 – Olyan én nem csinállok.
 – Nem is higiénikus.
 – És honnan van ez a sok kincs? Csak azt ne mondd, hogy a rablórömből!
 – Az én területemen halad keresztül a két legnagyobb kereskedelmi útvonal.
 – Szóval megpumpolod a karavánokat. Ez útonállás!
 – Útdíj, és teljesen legális. Régebben feketén nyomtam, az ósdi szöveggel, pénzt-vagy-életet, tudod; de hát változnak az idők. Most már mindenről számlát adok.
 – Számlát?
 – Azt. Teljesen rám szállt az Adóhivatal. Finoman jeleztem nekik, hogy hagyjanak békén, de nem adták fel, míg el nem csaptam a hasam a sok ellenőrrel.
 – Én is fosok az Adóhivataltól.

– Ekkor a néhai könyvelőm azt mondta, végezzek el egy OKJ-s tanfolyamot, és váltsam ki a vállalkozóit.
 – Te vállalkozásban rabolsz?
 – Értékáthelyezési koordinátor és logisztikai menedzser vagyok. A költségek húsz százalékát leírhatod az adódból.
 – Azt hiszem, felfutott egy szem a láncingemen.
 – Haladni kell, elvégre már a középkorban vagyunk. Visszatérve a témára, ha engem is megölnél, a Királyé lenne a sok kincsem és az útdíj is.
 – Értem már. És mi van a királylánnyal?
 – Az újságok majd megírják az elrablás mesét. Te leszel a hős, aki megmentette a királylányt a Sárkány karmaiból. Közben bizonyára csak elküldték wellness-hétvégére a Hetedhét Hotelba.
 – Tegyük fel, hogy igazad van! De van itt még valami, amit nem tudsz.
 – Mégpedig?
 – Ha megöllek, enyém lesz a királyság, és a királylány fele.
 – Nem fordítva?
 – Nem. Ja, de.
 – És jó a csaj?
 – Jó.
 – Akkor ezt nehéz überelni.
 – Én is úgy gondolom. Ő volt a tavalyi Miss Irgumburg.
 – Szóval szépségkirálynő is?
 – Igen. Bár az első forduló után csak a hetedik volt, de hat lány visszalépett.
 – Egyszerre hat? Nem furcsa ez egy kicsit?
 – Nők... Még a WC-re is együtt mennek...
 – De attól, hogy visszaléptek, még mindig szebbek nála.
 – Nos, mivel a versenynek ezt a részét a várfalon tartották, a visszalépés sajnos kizárással járt. A szabályzat kimondta, hogy törött testrészekkel nem lehet indulni.
 – Kicsit szigorú, nem?
 – Ha már szenvedni kell a szépségért, jobb, ha más szenved. Erről jut eszembe, lecsapjam a fejed, vagy kipusztulsz magadtól?
 – Jelen helyzetben talán érdemes megemlítenem, hogy a pánccélod úgy ezeröttszáz fokon megolvad.
 – Miért is számít ez?
 – Mert a leheletem kétszer olyan forró.
 – Szóval könyörögsz az életedért. Egye fene, hallgatlak.
 – Agytevékenység jeleit vélem felfedezni rajtad.
 – Nem mintha megjárod volna, csak gyakorolnom kell azt a dupla macis dolgot.
 – Diplomáciát?
 – A te szádból egész másképp hangzik.
 – Örülök, hogy hatnak rád az észérvek. Bár meglep.
 – Mit javasolsz?
 – Annak semmi értelme, hogy egymással viaskodjunk.
 – Sosem kerestem értelmet a viaskodásban.
 – Jól lehet veled barkohbáznia.
 – Figyelj, Sárkány, tök jól eldumáltunk, de ha nem vetted volna észre, nem vagyok valami türelmes típus. Beszélj úgy, hogy én is értsem!
 – Lassan?
 – Mindjárt a szavadba vágok, ha szórakozol.
 – Látod, ezt jól kitalálta az öreg maffiózó. Mi legyilkoljuk egymást, ő meg számolgatja a bevételt, és röhög a markába. A Vasorrú bába hozzá képest kerti törpe volt, pedig ő irányította a királyság összes illegális pékségét, míg a Trónvédelmi Elit Különítmény rajta nem ütött a mézeskalács-kunyhóján.
 – Nem az a két kisgyerek csinálta ki?
 – Az csak mese. Ne higgy el mindent a királyi médiának!
 – Tényleg büzlött a sztori.
 – De még hogy! Egy hétig szellőztettek utána. De ugyanez volt a Mostohával is. Törpe bérgyilkosok tették el láb alól, hogy a Király a helyére ültethesse a szeretőjét, azt a Hóféherkét.

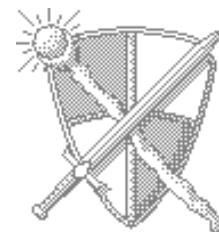
Az újságok megírták, hogy Gonosz Mostoha volt, pedig annyi bűne volt csak, hogy bosszantó szelfiket készített a varázstükreben...

- Az én apám is sokat posztolt, igaz, ő az őrtoronyban...
- A Farkast is csak azért intézték el, mert konkurenciája volt Piroskának, aki a Nagymama füves sütijét terítette az erdőben. Kő a hasba, ez elhajt, haver!
- A kutya fáját!
- Farkas. Kő. Mindegy.
- Erről tényleg nem írtak az újságban!
- Olvasnod kell a sorok között.
- Között? Nekem a sorokkal is problémáim vannak. Általában már a képrejtvényeknél elakadok.
- Azok iniciálék.
- Ezt mégis hogy találtad ki?
- Ha ez vigasztal, nem te vagy az egyetlen, akit átverték.
- Én itt az életemet kockáztatom, a Király meg nyugodtan nézi a „Szerzetesek közt”-öt. Kedvem lenne megdorgálni, amiért így rászédett.
- Hát csináljuk! Úgyis kijár neki a fenyítés a cimboráimért.
- De hogyan?
- Az egyszerű megoldások híve vagyok. Menjünk oda, szedjük ki a tornyából, és bizzuk a gravitációra. Aztán átvesszük a bizniszt. Te leszel a Király, birodalommal meg a csajjal, enyém a bányaajog és a közbeszerzések.
- Benne vagyok. Indulhatunk is.
- Ne igyunk valamit előbb? Van forralt borom.
- Jó ötlet. De akkor neked kell bevinned a városba, spiccesen nem vezethetek lovat. Egyszer már elvették a lógosítványomat ittas ügétésért, mert elütöttem egy tuareget.
- A zebrán?
- Tevén.
- Nagyon megsérült?
- A fickó nem, de a tevének jó nagy púpja lett. Sajnos meg kellett ölnöm.
- A tevét?
- Dehogyan. A fickót.
- De miért?
- Mert egyfolytában kiabált, hogy „bekaplak”, vagy „beléd rak”, vagy valami ilyesmit.
- Nem azt mondta, hogy „betélap”?
- Most, hogy mondod, lehet. Nagyon be voltam állva.
- Egy állat vagy.
- Azért néha kijön belőlem az ember.
- Sokkal előrébb azzal sem vagyunk. Szóval, mit akarsz, vegyelek a hátamra?
- Hát a szádba nem szívesen ülnék. Nem égetném magam.
- Már megbocsáss, de nem vagyok hátszló!
- Fogj fel úgy, mint egy testkészert! Csillogó! Elegáns! Rozsdamentes!
- Felejtse el, Sir Piercing!
- Gondolj bele, a Lovag egy Sárkány hátán érkezik a városba!
- Neked jól állna, de én hülyén néznék ki.
- Ugyan! Képzeld el, milyen hatásos belépő lenne!
- Parasztvakítás.
- Gondolj az akciófigurákra!
- Na, jó, egye fene. De ebből nem csinálunk rendszert!
- Ígyunk rá! Hé, azt mondtad, forralt bor. De ez hideg.
- Hát lehelj rá!
- Attól csak büdösebb leszel.
- Nem foglalkozol a dentálhigiéniával?
- Mi?
- Orális tisztálkodás?
- Mi?
- Fogmosás?

- Mi?
- Még hogy az én leheletem gyilkos... Megmelegítsem az یتالod?
- Te csak ne lehelgess errefelé a dentálhienás száddal. Még elkapok valamit.
- Semmi olyat, ami ronthatna az állapotodon.
- Azért csak lassan a testtel. Ki tudja, mitől lettél zöld.
- Pigmentektől.
- Na látod! Biztos tele van velük a szád. Ne liheg az arcomba!
- Figyelj, ez már nekem kínos! Ne küzdjünk meg mégis inkább?
- Csak mert pigmentes akarok maradni?!?
- Ne igyál többet, kérlek! Inkább induljunk, mielőtt meggondolom magam!
- Jól van, na! De mi lesz, ha nem bírom a repülést, és rosszul leszek?
- Kapaszkodsz.
- És ha szédülök?
- Kapaszkodsz.
- És ha hányingerem lesz?
- Ha lehánysz, könnyen elkaphatsz egy súlyos felső légúti betegséget.
- Az milyen?
- Leginkább ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor valaki lezuhan a magasból, és összetöri magát. Nagyon magasból. Nagyon összetöri.
- Értem. Visszanyelem.
- Hogy lettél te Lovag egyáltalán?
- Hosszú történet. Már fiatalon az egyik legkeresettebb pléh-boy voltam. A csatákban az utolsó leheletemig küzdöttem.
- Inkább a leheletemmel.
- Lehettem volna a Király testőre is, ha nem történik az a baleset.
- Félek megkérdezni, milyen baleset.
- Bevertem a fejem a Kerekasztal sarkába.
- Miért van olyan érzésem, hogy nagy hibát készülök elkövetni?
- Innen ered a címerem is, nézd. Egy kerek asztal, amiből kitért egy darab.
- Ez nem Hófehérke címere? Olyan, mint egy alma, amibe beleharaptak.
- Jól van, na, nem tudok kört rajzolni.
- És mi az a három betű?
- A jelszavam rövidítése. Intelligens. Bátor. Megnyerő.
- Jó látni, hogy a szerénység két lábbal a realitás talaján tart.
- Szerény! Ez az! Ezt a szót kerestem!
- Jobban örülnék, ha most már inkább szótlán maradtál.
- Akkor felülhetek a hátadra?
- Most az egyszer. De ne merészed élvezni!
- Mert különben?
- Két kilométeres zuhanásod alatt lesz időd rájönni, hogy miért.
- Értem a célzást. Semmi élvezkedés.
- Na, jól van. Akkor kapaszkodj, indulunk!
- Csinálhatok sárkánylovassz szelfit?
- Az egy posztumusz poszt lesz.
- Bocs. Tudom, két kilométer. Értem. Szerényen.
- Hogy hordhat ilyen hülyét a hátán a föld? Na meg én?
- Hé, látom a házamat! Integethetek anyámnak?
- A helyedben repülés közben inkább csukva tartanám a számat.
- Egy-két bogártól nem lesz semmi bajom. Azt mondják, kiváló fehérjeforrás.
- És mit mondanak a sirályürelékről?
- Oké, befogom.

Klark

Ess, eső!

Tompán morajlott a távol. A közeledő vihar villámereket festett az égre, fel-felvillantva az éjszakai puszta méla magányát. A láthatatlan felhők súlya büntudatként nehezedett a tájra.

Egyedül hasaltam a csatorna oldalában, messze a várostól. A meder alján alig volt némi bűzhödött latyak. Az embernél magasabb, sűrű, száraz nád kókadtan várta az esőt. A sötétben gubbasztó puszta némaságát alig zavarta meg a távoli főúton közlekedő néhány kései autó egyre erősödő, majd halkuló zúgása.

A hetek óta tartó hőség mellé olyan szárazság társult, amilyenről még életemben nem hallottam. Az élet fintora szerint ráadásul csak a ladányi határt érintette. Hiába száguldoztak körülötünk és öntözték a szomszédos településeket a felhők, a mi földünkre egy csepp eső nem esett. Volt is gondja a meteorológusoknak, mire kitalálták, hogy milyen különleges légáramlatok okozták ezt az anomáliát. Volt, aki elfogadta a magyarázatot, mert jobbat nem tudott. A hiszékenyebbek rossz energiákról beszéltek. De ha tudták volna...

Türelmetlenül pillantottam a mobilomra, immár sokadszor. Még mindig csak éjfél előtt jártunk húsz perccel.

– Gyere már!

Ezt motyogtam egyre hangosabban, miközben sóváran egyre csak a püspökladányi utat fürkésztem. Kerestem a jelet, ami megszünteti egyre terhesebb magányomat.

* * *

Egyszer csak Ladány irányában aprócska fénypont jelent meg, ami hamarosan fénycsóvává növekedett. Nemsokára meghallottam Pista ós-öreg járgányának semmivel össze nem téveszthető berregését.

Feltápászkodás közben megcsúsztam, és bevertem a bokám a csatornában heverő biciklimbe. Elfojtottam egy káromkodást – pont a mai napon nem volt ildomos megidézni a rossz erőket. Második nekifutásra sikerült kievickélnem a nád rejtekéből. Kiálltam a csatorna partján húzódó kőkemény, sebhelyekkel tarkított földútra, és hunyorogva intettem egyet a közeledőnek.

Pista leállította a motort. Hagyta, hogy az öreg járgányt magával vigye a lendület. A földön guruló kerék surrogása volt az egyetlen hang, amit hallottam egy darabig.

Éreztem, hogy folyamatosan megkönnyebbülök.

Végül, pontosan előttem, megállt. A porfelhő, amit magával hozott, egy kisebb ménesnek is becsületére vált volna.

– Csá!

Pista most sem vitte túlzásba a köszönést. Levette katonai sisakját gyér szőrzetű fejről, lehámozta magáról a legalább egy világháborút megjárt motoros szemüveget, és elhelyezte őket a kormányon. Csak ezek után nyújtott kezét. Hanyagul magára kanyarított, hosszú, vékonyra kopott bőrkabátja szárnyai és az alá húzott necc trikó, minek lyukain kikandikált mellének szőrzete, jelezték a dolgokat tudóknak, hogy Nyúzó Pista ezen az éjjelen háborúba indult.

Leszállt a motorról, a lámpát bekapcsolva hagyta. Vállára vetett bőrtáskájából elővett egy félliteres kólás flakont, és meghúzta. Orrának és nyúzott, vékony arcának rusztikus borvirágai mintha fellángoltak, majd kihunytak volna.

Amikor végzett, felém nyújtotta a flakont.

– Kérsz?

Nem kellett megéreznem a rettenetes pálinka szagát ahhoz, hogy nemet intsek a fejemmel.

– Majd fogsz.

Ezt azzal a hangsúllyal jelentette ki, amitől mindig borsódzott a hátam. Megpróbáltam helyrebillenteni belső egyensúlyomat.

– Késtél.

Vártam némi reakciót, de Pista csak a flakont csúsztatta vissza a zsákjába.

– Negyedre itt voltam. Több mint egy fél órája várok rád.

– Ja. Elhoztad?

Ennyi megértésnél többet soha nem kaptam tőle. Baromira elegendő lett belőle. Ő kér segítséget tőlem: ideráncigál az éjszaka közepén, majd megesz a kosz és a hőség, és még arra sem méltat, hogy megmagyarázza, miért késik, miközben engem lassan hányinger kerülget az idegtől!

Már nyitottam a számat, hogy mondjak valami cifrát, aztán meggondoltam magam. Lenyeltem kikívánczó szavaim. Úgysem lett volna semmi foganatja.

– Ne fogd vissza magad!

Gyűlöltem, hogy szavak nélkül is belém látott. Még jobban bezárkóztam, és azért se káromkodtam. Visszabattogtam a partra, előbányáztam a nádba rejtett hátzísákomat, és kivettem belőle az összetekert ostort.

Pista arcán ugyanaz az elégedett mosoly jelent meg, mint azon a régi napon, amikor megláttam a múzeum helytörténeti kiállításán. Akkor találkoztunk először. Aznap én voltam a teremőr, mert a kollégánő szabadságon volt. Én kísértem ezt az ápolatlan, pálinkaszagú figurát, aki a testét körülengő szesz-felhő ellenére nem keltett ittas benyomást. Ettől függetlenül egyáltalán nem tetszett, ezért árgus szemekkel figyeltem minden mozdulatát. Különösen azután, hogy igen nagy érdeklődést kezdett mutatni Tánco Gábor ladányi csikós karikás ostora iránt.

– Tudtad, hogy Tánco Gábor nagy táltos hírében állt? – kérdezte reszelős hangján.

Már akkor belopta magát a szívembe, amikor ismeretlenül letegezett. Meg sem várta, mit válaszolok, beszélt tovább.

– Hetven évvel ezelőtt olyan szárazság volt Ladányban, hogy porrá omlott a fű a barmok szájában. A sok okos tudósnak sok okos magyarázata volt, a sok okos gyerek meg ezeket mind meg is tanulta. Az öregek azonban tudták az igazságot: átok verte a vidéket. Egyedül Tánco Gábor találta meg a marháinak a legkövérebb füvet és a legtisztább vízmosást. Mondogatni is kezdték, hogy Tánco Gábor átkozta meg Ladányt, de a legtöbben nem hittek ennek a szóbeszédnek. Hiszen Gábor, ha olyan kedve volt, igen szívesen segített másoknak, nemhogy átkozott volna! Na, mindegy. Az volt, hogy amikor már az ő barmai is kezdtek lesóványodni, és még a legjobb vizek is megposhadtak, akkor Gábor alaposan bedörrent... Márpedig az ő haragjától, ahogy mondják, még az ördögök is félték. Lényeg a lényeg, egy éjjelen fogta magát, megivott néhány pohár bort, nyakába kanyarította a szűrt, vállára vette az ostorát, és szürke heréltjén kilovagolt a fekete határba. Azok, akik valamiért arra jártak, éktelen ricsajt, bögést, nyertést hallottak, és ez így ment egész éjjel. Hanem hajnalra megeredt az eső! Úgy hullott az áldás, mintha az égi zsilipkaput nyitották volna meg. Reggel aztán megjelent a kocsmában a Tánco Gábor. Úgy nézett ki, mint aki felvette a harcot egy egész pokoli sereggel. Húzóra lenyomott egy nagy pohár bort, aztán hazament. Mindenki tudta, hogy egy sötét táltossal verekedett meg azon az éjen, és nyert. Így segített Tánco Gábor a ladányiakon.

Megmosolyogtam a történetet. Ismerős volt: a táltos-hagyomány legtöbb elemét felleltem benne. Valamikor én is szerettem a táltosos meséket, nagy kedvencem volt a Fehérlófia. Azután felnőttem, maradt a gyermeki emlék és valami egyre fakuló rajongás egy régen volt gyermeki világ iránt.

Egyébként Nyúzó Pista akkor sem szóval, sem kézzel nem érintette az ostort. Végignézte a kiállítást és távozott. Nem gondoltam volna, hogy egyszeri találkozásunknak ismétlése lesz, és ilyen közel fogok kerülni ehhez az emberhez és a munkájához.

Hamarosan megtudtam, mikkel foglalatostokodik. Ennek ellenére (vagy éppen ezért) először hangosan tiltakoztam, amikor arra kért, hogy a mai kirándulásunkra hozzam magammal az ostort. Hiszen a múzeum gyűjteményének egyik darabjáról volt szó, amit nem lehet engedély nélkül hurcolászni! Ezen kívül semmi nem indokolta, hogy miért éppen Táncos Gábor karikás ostorát, és mondjuk, ne egy műtárgymásolatot vigyek magammal, ha már arról volt szó, hogy használni kell.

Szokása szerint ugyanis sokszor nem mondott többet annál, ami éppen elég volt a következő lépésre.

Végül győzött a kíváncsiságom, elhoztam és a kezébe adtam. Féltő gonddal tekerte le a nyélről az ostort. A karikás kiengedve hosszabb volt egy embernél. Egyszerű ember- és állatábrázolások díszítették a fából készített nyelet. Szép darab volt, de semmi különleges nem különböztette meg a kiállítás többi darabjától.

– Nem érzed az erejét?

Pista teljesen átszellemült. A szikkadt, borvirágos arcú, cini-kusi figura rajongása egy egyszerű kellék iránt több volt, mint nyugtalanító.

– Noha nem hallottam még arról, hogy a táltosoknak mágikus ketyeréik lettek volna.

Pista tovább simogatta az ostort.

– Persze, hogy nem. A meséket nem a táltosok, hanem a nép egyszerű gyermekei találták ki. Ők csak abból táplálkozhattak, amit láttak vagy hallottak. Azt tudták, hogy a táltosok zárkózott, maguknak való emberek, akiket nem láttak szívesen... még a segítőköt is, nehogy az ártó szándékúakat... Félték tőlük a tudásuk és a hatalmuk miatt. Igénybe vették a szolgálataikat, de elkerülték őket, ha lehetett. Ugyan mit tudnak az egyszerű emberek? Még csak nem is sejtik, milyen erők vannak a világban, és milyen súlyos teher lehet a tudás és a hatalom.

* * *

Hirtelen felemelte a fejét. Összetekerte az ostort, és visszaadta.

– Készülj!

Halkan szólt. A térdem remegni kezdett, a testemet még jobban kiverte a nyirkos izzadság, noha nem láttam és hallottam semmit. Pista egyszerűen tudott valamit arról, hogy eljött az idő.

Bizonytalan léptekkel indultam meg a leshelyem felé, miközben az elmém azon zakatolt, hogy ezt már tényleg nem hiszem el. Ez az egész dolog nem normális! Mit keresek én itt? Jól van, láttam én már érdekes és hihetetlen dolgokat Pista mellett, de ez... Most komolyan elhiszem, hogy ezért nem esik az eső Ladányban?

– Hé!

Megfordultam a hangjára.

– Tudsz mindent, igaz?

Bólintottam.

– Mondd!

– Elbújok a nád mögött. Várok, amíg megérkezik. Figyellek benneteket. Aztán, amikor a vége felé jársz, előjövök, és megcsapom...

– Nem! Nem a vége felé. Csak akkor avatkozol közbe, ha azt látod, hogy veszíteni fogok. Érted? Csakis akkor!

Villámokat szórt a szeme, én mégis észrevettem a hangjában egy árnyalatnyi félelmet. Pista fél? Atyaúrsten. Akkor mit szólnak én? Mi lesz velem, ha veszít?

Valahogy sikerült megemberelnem magam.

– Rendben. Persze. Csak akkor, ha veszítenél. Bízhatok bennem.

Minden szavam égetett, ennek ellenére még egy mosolyt is kipréseltem magamból.

Legnagyobb meglepetésemre Pista visszamosolygott, ám ez a mosoly fájdalommal volt tele.

– Képzeld azt, hogy a mesében vagy, mint a gyerekek. Te segítesz visszahozni az esőt. Segíthetsz a gazdáknak, az öregeknek, a földnek, az állatoknak...

Hirtelen harapta el a mondatot.

– Bújj el!

Nem mondott többet. Lecsusszantam a csatorna oldalán, és újra belehasaltam a porba. Izzadt ujjaimmal a karikás nyelét markoltam, miközben a nád szárai között az egészen valóságos figurát figyeltem. Pista aszott alakja a motor fénycsóvjának színpadán mozdulatlanul állt a sötét háttér előtt.

Megnéztem a mobilom kijelzőjét. Az idő 23.52 volt.

* * *

Néhány perccel később közeledő autó zaja ütötte meg a fülem. Jobbra tekintve újabb fénycsóvát pillantottam meg a nádrengétegy takarásában. Hamarosan kibontakozott a sötétebből a hatalmas terepjáró, ami komótosan közeledett a szárazon ásító gödröket kerülgetve, néha nagyot zötytyenve.

Néhány méterre Pistától megállt. A sofőr oldalán kinyílt az ajtó, amin kilépett valaki, csak a lábait láttam. Aztán az ajtó becsapódott, és az ormótlan bakancsba bújtatott páros elindult Pista felé.

A szívem kalapálni kezdett. Most már kivehettem a hatalmas természetű férfi dagadó izmait. Még jobban elgyengültem, ahogyan összevettem az erő kolosszusát és a mellette inkább aszalt szilvánának, mintsem embernek tűnő alakot.

Ez össze fogja csomagolni Pistát. Én pedig megígértem, hogy segítek, ha veszítésre áll. Már most veszítésre áll!

Hallhatatlan sirámaim nem hallotta meg a két alak. Egy szót sem szóltak, csak álltak egymással szemben. Nem volt szükségük szavakra.

Néma, mozdulatlan párbajuk az akarat harca lehetett. Erre jutottam legalábbis azok után, hogy percek teltek el, de láthatóan nem történt semmi. De vajon mire számítottam? Arra, hogy egymás torkának esnek, mint két óvodás? Esetleg bucskáznak egyet, átváltoznak, és hatalmas bika vagy ló képében tépik, rúgják és marcangolják a másikat? Az egyik lehetőség nevetséges, a másik lehetetlen volt.

Így viszont kezdtem megnyugodni. Ha akaratban kell legyűrniük egymást, akkor van remény. Pistánál akaratosabb emberrel én még nem találkoztam.

Szinte levegőt sem mertem venni, úgy néztem a két szoborszerű alakot. Emberi mivoltukról csak az arcukon csorgó verejték árulkodott, láthatatlan erőfeszítésükről pedig lassan görcsbe merevedő arcuk. Megbűvölve bámultam párbajukat, és mintha én is érezni kezdem volna az egymásnak feszülő erőket, amik képesek voltak betegséget gyógyítani és okozni, a természet hatalmát befolyásolni, átkot hozni és levenni.

Belém nyilallt egy váratlan kérdés. Ha ezek így küzdenek, akkor honnan fogom tudni, ha az emberem vesztesre áll?

Az aggodalom áttörte a varázst, és feszülten figyelni kezdtem. Mintha csak erre várt volna, Pista szája szélén nagy adag nyál indult lassú folyásnak. Rámarkoltam az ostor nyelére, és mozdultam volna, amikor a másik fickó térde rogyott. A kezem ökölbe szorult, alig tudtam elfojtani diadalkiáltásomat.

Örömöm azonban korainak bizonyult. A kopasz fickó testén patakokban folyt a víz, de Pista tekintetét nem engedte el. Valami egészen irgalmasan erőfeszítéssel, csigalassúsággal felemelkedett. Olyan erővel vicsorgott, mintha a saját fogait akarná kettéharapni.

Újra kiegyenlítődtek az erők, és nem történt semmi. Látszólag eseménytelenül teltek a másodpercek, a percek... vagy az órák, a napok? Nem néztem meg a telefonom, nem mertem letépni a tekintetem a hihetetlen jelenetről.

Nem mertem és nem akartam.

Pista orrán vér lövellt ki, az arca jobb oldalán rángatózni kezdett egy izom. A testén, mintha áram kapta volna el, végigtáncolt egy mozdulat. Térde a földnek csapódott, egy pillanatra még a karjára is rátámaszkodott, de a szemkontaktust nem tépte szét. Ott térdelt a porban, fölébe magasodó ellensége előtt, és én nem láttam mást a szemében, csak a könyörtelen ellenállást és a háborút.

Állj fel! Gyerünk!

Kiáltottam volna? Vagy csak magamban adtam ki a parancsot? A szemben álló felek nem foglalkoztak a külvilággal. A nagydarab fickó úgy magasodott Pista fölé, mint egy különösen dagadt keselyű, és Pista hiába próbált talpra evickélni. Minduntalan visszanyomtam valami kérelhetetlen erő.

– Állj fel! – szűrtem a fogaim között.

Szuggeralni próbáltam Pistát, aki az erőlködéstől meggöngyölyvedve lihegett, és hiába akart lábára állni.

Nyúzó Pista elbukott.

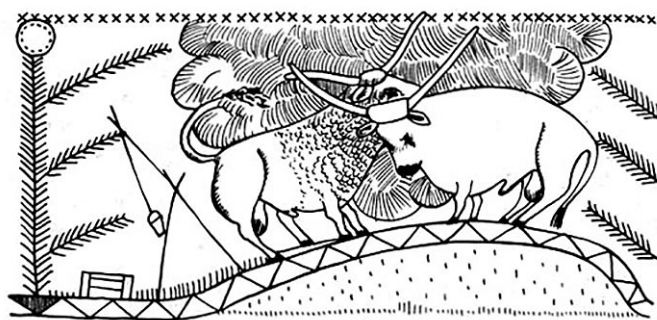
Belső szemeim előtt megjelent a halott Pista. És abban a pillanatban, amikor rájöttem, hogy a barátom meghalhat, mintha felébredtem volna egy mákonyos álomból. Minden kitisztult előttem. Eltűnt a fejemről az a furcsa burok, ami miatt valami bizarr meseként éltem meg ezt a hihetetlen jelenetet, és ami miatt nem voltam képes rendesen gondolkodni.

Rájöttem, hogy ez a valóság, és hogy a valóságban a barátom halálos veszedelemben forog. Nem foglalkoztam az esővel, az emberekkel, az idegen fickóval, csak bajba jutott barátom szenvedését láttam. Felugrottam, üvöltve átszeltem a közöttünk feszülő távolságot. Nem gondolva a következményekkel, nagyot suhintottam, és a kibontott karikással célba vettem a hatalmas testet.

* * *

A hirtelen mozdulat fékezésre és irányváltásra kényszerítette az ostort. Hatalmasat csattant, amikor megakasztottam a hullámzását; nagyobb, mint gondolhattam volna. A dörrenés végigvisszhangzott a tájon, majd megsokszorozott erővel tért vissza. A fülemben valósággal ordított a karikás hangja, mintha egy megriasztott ménes egyszerre nyerített volna fel.

A tarkómon felállt a szőr. A csattanást sercegés követte, és én megdermedtem a mozdulatban. A kezemben tartott ezernyi, kékes villámnyaláb önálló életre kelve valósággal úszott a levegőben, és belemart az előttem parádézó fekete mén hátába.

A fickó felüvöltött, amikor az ostor vékonya a bőrébe vágott. Én semmit nem értettem. A látomástól lebévulva fogtam a nyelet, az ostor pedig a talajra zuhant. Mintha az előbb villámot tartottam volna a kezemben, és egy ló rúgkapált volna előttem...

Az idegen táltos megfordult. Tekintete gyűlöletben égett, és én ebből a tekintetből mindent kiolvastam, amit nem akartam tudni leendő sorsomról.

Ekkor egy hang szakította ketté a csendet.

– Használd az ostort!

Pista rekedt ordítása kirántott a varázsból. Még fogva tartott a gyűlölettel teli tekintet, de a karom valamiért megemelkedett. A karikás hátra csapott, ahogy lendületet vettem, és újra nagyot dörrent. Abban a pillanatban megkasadt a világ szürke kárpitja, és én megláttam azt, mit rejt el előlünk az a bizonyos függöny.

Az ég ragyogó ezüstös színben játszott, a Hold fénylő korongja lüktetett rajta. Előttem egy fekete lángnyelvekből álló, hatalmas, hatlábú mén tombolt tűzben forgó szemekkel. Körülöttünk a puszták a szivárvány minden színében tarkázva lobogott, mozgott állandóan, mintha élne. Ebben a másik világban jómagam aranyló kezemben egy csokornyí égisz erő villámot tartottam, amit megsuhintottam.

Nem volt időm csodálkozni. A táltos paripa fekete párát lehelt felém, de elég messze volt ahhoz, hogy ne érjen el. Táncozó Gábor ostora újra átszelte a közöttünk levő távolságot, és rácsavarodott a mén nyakára. A hatlábú ló felüvöltött, ahogyan bőrébe égett a villám, és én újra a sötét pusztában álltam, félig vakon a lángoló tengertől, ami az előbb körülvettem...

– Ez az! Folytasd!

Kábultan ütöttem újra és újra, az ostor pedig engedelmes rendszerességgel tépte szét az általam valóságnak nevezett illúzió szövetét, és tárta fel, hogy mi rejlik alatta. A mozdulat eleje a füledt pusztán született meg, a vége az örökké mozgó lét-tengerben halt el, ami nem volt más, mint egy naiv mesevilág és egy örült látomás megelevenedett keveréke.

Nem ámulhattam, hiszen minden erőmet lekötötte a dühödtt és sebzett ménnel való viaskodás. Hiába volt közöttünk az ostor, hiába égettem a testébe kéken izzó folyamokat az akaratomnak engedelmességgel villámnyalákkal, a mén sokkal nagyobb és erősebb volt nálam. Bár felrepedt a bőre, és kivillant alóla a tüzes hús, minden csapás kivett valamit az erőmből, ellenfelem pedig egyre közeledett. A sebekkel mintha nem a fájdalma, hanem a dühe és az ereje nőtt volna.

Éreztem, hogy lassan elfogyok, éppen ezért hálásan fogadtam, amikor egy aranyszínű árny vetődött a fekete mén hátára. Pista barátom visszatért, és folytatta a harcot. Ellenfelünk megugorva került volna arrébb, de nem tudott szabadulni attól a táncoló fényben fürdő, vörös lánggal égő táltostól, amely a mellő lábaival megrúgta a gerincét. A fekete csődör felnyerített, és végre ki tudott fordulni. A pillanatnyi szünetben erőt merítettem, és újra rácsaptam ellenfelem védtelenül hagyott oldalára.

A csapások között, amikor éppen nem a másik világban jártam, láttam, hogy Pista már újra a lábán áll. Az ellenségtől nem kellett félnem, mert lekötötte a Nyúzó Pistával folytatott akarat-háború, így csak a saját erőmtől függött, hogy mikor ütöm meg

újra és újra. Odaát pedig ennek a viadalnak az igazi arca mutatkozott meg: a vérvörös és a sötét mén tépte, marcangolta egymást, miközben én akkor csaptam le a mágikus karikással, amikor éppen nem fenyegetett az a veszély, hogy a vörös tálost találom el.

Végtelennek tűnő idő után, amikor már a karom, a vállam és a fejem is szétrobbanni készült, a két oldalról gyötört pára végül feladta a küzdelmet. Kibontakozott az ostor és a vörös mén halálos öleléséből, és vágának eredt a ragyogó pusztán. Hirtelen tűnt el a messzeségben, mintha nem a tér általunk ismert szövedékein utazott volna tova.

* * *

A vörös mén az erőfeszítéstől remegve állt. Az ostor utolsó sercegése is elhalt, és ekkor a lüktető valóság eltűnt a szemem elől. Visszatértem az éjjeli pusztá sötétségébe, a szikkadt, poros útra, ahol egy hatalmas test feküdt kiterítve szétszagotott ruhában, vállán és hátán a küzdelem nyomaival.

Pista szinte nyelte a levegőt. Odatántorogtam hozzá. Kinyújtottam a karom, és Pista elfogadta a segítséget. Erőt kellett vennem magamon, nehogy vele együtt essek össze. Végül sikerült talpon maradnom, és tartottam a nagy harcot vívott tálost.

Néhány lélegzetvétel után Pista már meg tudott állni a saját lábán.

– Köszönöm – motyogta. – Köszönök... mindent...

Visszanéztem legyőzött ellenfelünkre, aki kiterített békaként hevert a poros úton. Kétségbeesés nyilallt belém.

– Csak nem...

– Nem halt meg, csak elájult. Nos, ha felkel, egy darabig biztosan emlékezni fog a verésre, amit kapott.

Megkönnyebbültem vettem egy nagy levegőt. Ekkor már tudtam mosolyogni, ha fáradtan is.

Győztünk. Legyőztük a sötét tálost.

Tébláboltam egy darabig, nem tudtam mihez kezdeni az élménnyel. Tennem kellett valamit. Összetekertem a karikást, ami engedelmességedet nekem. Furcsa volt: mintha lüktetett volna az érintésem alatt, és valahogy biztatóbban simult a kezembe, pedig néhány pillanattal ezelőtt még világokat hasított ketté. Megsimogattam, mintha egy élő állat lenne, amelyik az ölembe törleszkedik.

– Ugye, milyen csodálatos mágikus ketyere?

Megmosolyogtam Pista kötekedő kérdését. Jó volt hallani, hogy kezd visszatérni az életkedve.

A csatorna partjára ballagtam. Eltettem a karikást a hátzskámba, majd elővettem a flakonom, és nagy kortyokban nyeltem a langyos, áporodott vizet. Életemben nem ittam még ilyen jót. Elégedetten sóhajtottam, és Pista felé nyújtottam a flakont.

Pista a pálinkát tartotta a kezében. Borvirágai izzásán láttam, hogy már jót húzott belőle.

– Kérsz?

Csak egy pillanatig vacilláltam. Elvettem tőle az italt, és nagyot kortyoltam belőle. Az íze sem volt jobb, mint a szaga, az ereje azonban kimondottan jólesett. Kiöblítette a számból a port, kimarta a szívemből a félelem maradványait, és lazított feszült idegeimen. Pista egy szót sem szólt, csak bólogatott, mintha előre látta volna.

– És most mi lesz? – kérdeztem.

Pista felnézett az égre.

– Eső.

Követtem a pillantását. Súlyos, sötét felhők gomolyogtak az égen, mint már napok óta minden éjjel, eredmény nélkül. Én azonban megéreztem valamit, a természet aprócska üzenetét. Hűvös szellő simított végig az arcomon – nem éreztem ilyet hetek óta. Libabőrös lett tőle a hátam.

– Ez tényleg varázslatos – motyogtam.

A szellőből hirtelen szél kerekedett, ami egy pillanat alatt megszabadította a pusztát a füledt levegőtől, és üde, friss illatot hozott. Majd leesett az első csepp, amit követett a többi, míg végül az egész határ ázott. Készen állt rá, hogy felfrissülve új életet leheljen megfáradt tagjaiba.

A felhasznált illusztrációk sorrendben:

Világfa magyar pásztor szarufaragásokon (<http://egeszseghit.network.hu>)

Táltosviaskodás ábrázolása szaru sőtartón, Sárrét. Szűcs Sándor rajza

Csuba Ferenc sárréti táltos a sárkánnyal. Szűcs Sándor rajza az 1830-as években készült eredeti nyomán (mindkettő: <http://mek.oszk.hu/02100/02152/html/07/397.html>)

Anonymus R. Chynewa

Az igazság a reptiliánokról

– Önök a Tokio Nippon TV adását látják. Szerkesztőségünkbe egy órája érkezett az alábbi felvétel. Hihetetlen információértéke, és minden kétséget kizáró eredetisége miatt most vágtalanul közöljük. Kérjük, hogy csak erős idegzetű nézőink folytassák megtekintését.

A felvételen egy kis nappali szoba látszik, egy kanapéval és egy dohányzóasztallal. A kanapé mögött egy nagy ablak, azon keresztül

Tokio belvárosának éjszakai fényei ragyognak; az asztalon egy kis diktafon. A felvétel minőségéből arra lehet következtetni, hogy rejtett kamera képét láthatjuk. Egy ázsiai férfi ül le a kanapéra, valószínűleg épp most indította el a rögzítést. Beszélni kezd.

– Kedves hallgatóim! Az önök töretlen híve, lelkes tájékoztatója, Tokage Otoko, hamarosan hihetetlen felfedezést tár önök elé! Mint azt önök közül már bizonyára sokan tudják, az ember a

Földön csupán szolgál; titokban már ősidők óta egy magát felsőbbrendűnek tartó faj irányítja életünket. Igen, a reptiliánokról, azaz a hullőemberekről van szó! Történeiszéink, régészeink, bibliakutatóink már bebizonyították, hogy e rosszindulatú, zsarnok faj már a dinoszauruszok korában is jelen volt a földön, talán épp belőlük fejlődtek ki, de még a Bibliában is találhatunk rájuk utalást, valamint erősen valószínű, hogy a reptiliánok teremtték magát az emberi fajt is. Ám természetesen nem csupa szívószájból; csupán szükségük volt egy szolgálafajra, akiken élőködhetnek... Ma már az is köztudott, hogy a világ legtöbb vezetője valójában hullőember, aki pedig még nem az, annak a testőrségében, vagy egyéb, közeli köreiben megtalálható legalább egy reptilián! Tudjuk azt is, hogy bár kerültek napvilágra megdönthetetlen bizonyítékok, a reptilián birtokban lévő média ezeket a bizonyítékokat rendre elbagatellizálja, közlőjüket pedig hiteltelenné teszi, így biztosítva a rejtvé maradásukat.

Nemrégiben azonban volt szerencsém kapcsolatba lépni Lacertával, az első gyíklénnyel, aki önként felfedte magát előttem! Saját bevallása szerint jelenleg egy kis, közép-európai ország vezetője, ezért az emberi alakját nem mutatja meg, ellenben eredeti formájában szívesen meglátogat a következő éjjel, éjfélkor.

Tehát Lacerta az első reptilián, aki igaz valójában hajlandó nyilatkozni nekem. Ám ígérete szerint az ok, amiért ezt megteszi, sokkal félelmetesebb, mint gondoltam volna!

Á, Csöngették! Remélem, ő az...

A férfi kapkodva áll fel, és tűnik el a kamera látószögéből. Pár pillanat múlva visszatér, és leül a kamera alá, a kanapéval szemben, a kis asztal másik oldalára. Vele szemben pedig leül vendége. Lacerta bő nadrágban, kapucnis pulóverben, sikesztyűben lép be a nappaliba, arcát símásk és sál takarja, szeme előtt vastag napszemüveget visel. Mozgása zavarba ejtő; ha nem tudnánk, mi van a maszk alatt, akkor is feltűnne a plusz egy izület a térd felett... Mintha mindkét lábán két-két térd lenne! Leül, egy darabig csak meredten néz a riporterre, vagy maga elé; a szemüveg miatt nem lehet megállapítani, pontosan hova. Aztán lassan lehúzza az egyik kesztyűt, és előbukkan a keze; négy ujj, pikkelyek borítják, sárgás karmokban végződnek... ez lehet még akár egy jól sikerült jelmez is... Aztán lekerül a másik kesztyű. A következő a szemüveg; hatalmas, sárga szemgolyó, a pupilla csak egy függőleges csík, szintén zöldes árnyalatú pikkelyek... Végül lekerül a sál, a símásk, a kapucni, és kiderül, hogy Lacerta valóban az, aminek mondja magát, egy hullőember! Fogai túhegyesek, sárgás színűek, villás nyelve sziszegve ficánkol, miközben beszélni kezd.

– Kérem, ha gondolja, kezdheti is.

– Üdvözlét, földijeim! Lacerta vagyok, a titeket uraló, irányító, kihasználó faj egyik kevésbé jelentős tagja! Azért vagyok itt, hogy elmondjam... mindenben igazatok volt! Valóban kihasználnak benneteket. Valóban vegyi anyagokkal permetezzük az egeteket, valóban biofegyvereket kísérleteztünk ki rajtatok, pszichológiai kísérletek tömkelegét hajtottunk végre, falvakat mérgeztünk meg vakcinákkal, kormányaitokat hajtottuk az uralmunk alá, embertelen kísérleteket végeztünk rajtatok tudatmódosító szerekkel, és valóban eltűntettünk mindenkit, aki az igazság közelébe jutott.

Ám mindezt nem teljesen értelmetlen agresszió, vagy épp gonoszság miatt tettük! Fel akartunk készülni az insectanok eljövetelére! Már rég terjed köztünk az a nézet, hogy az insectanok bosszút forralnak ellenünk, amiért... Nos a „miértre” rengeteg válaszunk van. Egyesek úgy hiszik, a rovaremberek azért gyűlölnék minket, mert helyettük az emlősöket találtuk érdemesnek az értelmes életre. Mások úgy gondolják, mindig is egy verseny volt köztünk az evolúcióban, és egyszerűen csak féltékenyek. Az amerikai reptiliánok legtöbbször úgy vélik, insectanok nem is léteznek, ez csak egy mese, amivel a reptilián szülők ijesztgetik a gyerekeiket.

Ám nekem bizonyítékaim vannak! Emlékeznek arra, mikor egy videofelvétel buktatta le az amerikai elnök testőrébe bújt reptiliánt? Ő egyébként Ripperhyckiner volt, régi jó barátom... Azóta nem tudom vele felvenni a kapcsolatot... Nyomozóink ismeretlen eredetű álcázó-zavaró készüléket találtak a helyszínen! Még szerencse, hogy más nem bukkott le... A berendezés nem reptilián eredetű volt, és egészen biztos, hogy nem emberi! Értik már? Az insectanok itt vannak! Bizonyos vagyok benne, hogy nem egy reptilián valójában már rég insectan! És biztos, hogy nem barátkozni jöttek, hanem a reptilián faj kipusztítása céljából! És mit gondolnak, ha mi eltűnünk, ki lesz a következő? Talán az összes hullő a bolygón? Nem hinném! Akkor maguk jönnek, emlősök, mammalanok! Az insectanoknak ugyanis nincs szüksége szolgálakra, nekik szigorú kasztrendszerük van, királynővel, meg minden ilyen szarsággal! A rovaremberek az embe- reket csupán tápláléknak tekintik, tehát ha mi eltűnünk, hamarosan az emlősök is kipusztulnak! Vagy, ha szerencsésük van, kis rezervátumokban, emberfarmokban fognak élni, várva az elkerülhetetlen véget; azt, hogy egy insectan boly reggelijeként végezzék!

Azért jöttem el ide, hogy elmondjam, tennünk kell valamit! A mammalonoknak és a reptiliánoknak össze kell fognia, mert az insectanok ellen csak együtt van esélyünk!

Ekkor dörmölni kezdenek az ajtón. Mielőtt még bármelyikük reagálhatna az erőszakos kopogásra, az ajtó reccsenése hallatszik, majd oldalról berepül a képhe a bejárati ajtó zárja.

Két rendőr lép a látótérbe közönséges járőr egyenruhában. Határozott léptekkel nyomulnak be a helyiségbe. Beszélni kezdenek, hangjuk egykedvűsége nem áll összhangban viselkedésük határozottságával.

– Hát megvagy, Lacerta! Nem kellett volna elmenekülnöd. Az utcai zsebtolvajlás nem a legsúlyosabb bűnök egyike, de azért nem is úszod meg büntetés nélkül! Nyomás a fogdába! Mit mondott magának?

A rendőrök szemmel láthatóan nem vesznek tudomást arról, hogy a fent nevezett Lacerta nem ember, hanem reptilián. Tokage Otoko zavartan válaszol.

– Csak pár szót arról, hogy ő egy... reptilián. Mint önök is látják.

– Ja, hogy az? – vigyorodik el a nagyobb darab egyenruhás. – Nincs azzal semmi baj. Mi is azok vagyunk. – Egy pillanat alatt lefoszlik róluk az emberi arc, megmutatva eredeti, hullőemberi fejüket.

– Remélem, nem ijesztettük meg túlzottan – szól a kisebbik –, de úgy hallottuk, maga kifejezetten hisz a reptiliánok létezésében. Itt egy kis bizonyíték.

Azzal összeröhögnek, a láthatóan rettegő Lacertát két oldalról megragadják, és már cipelik is kifelé.

– Ezek nem reptiliánok! Ezek nem reptiliánok! – zihál Lacerta, de a zsaruk csak röhögnek... Tokage Otoko feláll, de nem mozdul, lassan összevizezi magát.

– Ezek insectanok! – hallatszik az egyre távolodó, kétségbeesett sziszegés, valamint a rendőrök egyre furcsábban kattogó röhögése... Aztán surranó-loccsanó hang, és csend.

Pár percig semmi nem mozdul. Aztán, mintha csak álomból ébredne, a riporter megrezzen. Sápadt arccal a kameráért nyúl, hangosan zihál, miközben elindul vele kifelé a lakásból. Közben egy szót sem szól.

Két fordulóval később furcsa maradványokat talál, a kamera ráközelít. Némi zöld nyálka és egy elrothadt, fekete kapucnis pulóver... Nyögés hallatszik, a kamera oldalra dől, majd öklendezés, és valami az objektívra fröccsen... Tokage Otoko elhánnya magát.

Esvy

Csataló

A Minoria patak varázslat rejtette völgyében lágyan sütött a délutáni nap. Insis kedvenc őszi szórakozását üzte: a lehulló leveleket kergette a barátnőivel. Ha egy ember erre sétálna – ami persze lehetetlen, mert a varázsvidéket csak a tündérek és az állatok találhatják meg –, elcsodálkozna, miért járnak a sárga falevelek olyan különös táncot, hiszen a természet törvénye szerint szélszélben csak lefelé szabadna haladniuk. Nem látná a kicsiny tündérlányok szaporán rezgő szárnyát, a leveleket szárunknál fogva forgató apró kezüket, és nem hallaná az önfeléd játék közben felcsendülő nevetésüket.

Időnként tompa puffanások rázták meg a környező erdőt. A szomszédos Landar földjét próbálták elfoglalni az északról jött tartakok. Hetek óta zajlottak a harcok, a tündérek megszokták már az irdatlan hajítógépek hangját, és varázslataik békés rejtekében nem sokat törődtek az emberek dolgaival. Most is csatazaj vegyült a tündérek kacajába. Insis egyszer csak elejtette a nagy juharlevelet, amit haza akart vinni takarónak a puha mohaágyba, mert egy ijesztő lény közeledett feléjük, amelyhez hasonlót még sohasem látott.

– Szörnyeteg! – kiáltotta Morna.

– Meneküljünk! – sikoltott Sphero, és Morna kezét fogva a magasba röpöpent.

Insis nem ment velük, egy helyben lebegett, miközben körülötte szebbnél szebb falevelek hullottak. A kíváncsisága erősebb volt a félelménél. Ahogy az a tüskés fejű dolog csatogva-nyikorogva közeledett, rájött, hogy igazából egy nagy, fekete ló, csak véráztatta fémlapok borítják a testét.

– Ki vagy te? – szállt a csődör feje fölé.

A jövevény ferdén nézett fel rá.

– Nincs nevem. A tartak nehézlovasság csatalova vagyok.

Hogy lehet az, hogy beszéled a nyelvemet?

– Mi tündérek minden állat nyelvét ismerjük.

– Szóval te egy tündér vagy.

– A nevem Insis.

– Melyik oldalon áll a néped a háborúban?

– Semelyiken. Emberi szem nem láthat minket, így nálunk örökké béke van. Nem is értem, ha emberekhez tartozol, hogy kerültél ide?

– Megölték a gazdámat, és tartak szokás szerint a lovát is mellé kell temetni. Nem félek a haláltól, de nem akartam ilyen korán, úgyhogy elszöktem.

Insis döbbenet ereszkedett lejjebb, hogy a harci maszk keretezte szemekbe nézzen.

– Maradj itt! Nálunk biztonságban leszel.

– Vannak lovaikod?

– Igen.

– Mire használjátok őket?

– Egyetlen feladatuk, hogy szépek legyenek, és gyönyörködhesünk bennük.

– Még sohasem próbáltam szép lenni – tűnődött a csataló.

Insis felnevetett.

– Először is, hadd vegyem le rólad ezt a csúnya páncélt! Nem nehéz cipelni?

– De, meglehetősen.

Insis kioldotta az összes csatot, amit a fémlemez alatt

talált. Az állat megrázta magát, mire a nyereg és a rászíjazott felépítmény nagy csörgéssel a földre esett. A tündér leügyeskedte az elszakadt kantárszár végeit is, de amikor az áll alatti szíjakat akarta meglazítani, a ló elhátrált.

– A maszkot nem engedem.

– De hát vas van a szádban, nem tudsz tőle enni!

– Eddig is így ettem. A tartakok sohasem veszik le a lovaikról a kantárt háború idején.

Insis rosszul nézte az ijesztő fémtüskéket, a cakkos nyílásokban megbúvó sötét szemeket.

– Látni szeretném az arcodat.

– Ez az arcom – mondta a csataló ellentmondást nem tűrően. – Mutass egy helyet, ahol ihatnék!

A tündér a patak egyik kanyarulatához vezette, ahol kevésbé meredeken emelkedett a part. A ló lehajtotta a fejét, és mohón ivott. Insis elszorult szívvel vette észre, hogy a landari földek felé siető kristálytisza víz vörösre színeződik.

– Vérzik a szád attól a vastól.

Az állat felemelte a fejét, és nagyot sóhajtott.

– Az emberek nem beszélnek a nyelvemet, ezért zablára van szükségük, hogy irányíthassanak. A tartak lovakok nem a finom kezükről híresek.

Insis szomorúan ingatta a fejét e szörnyűség hallatán.

Elhatározta, hogy felvidítja új barátját. Mutatta neki az utat az öreg tölgy ágain álló tündérvároshoz, ahol öröm hatja át a napokat. A göcsörtös fa egy tisztás közepén magasodott, körülötte kicsiny, fényes szőrű pónik legelésztek. Riadtan kapták fel a fejüket a természetes csatamén érkezésére.

– Nem örülnek nekem.

– Beszélek velük – mondta Insis, de mielőtt közelebb érhetett volna, elébe libbent a tündérr király.

– Mit hoztál ide, te lány? Halálra rémíti ez a szörnyeteg a népünket.

– Ő is ló, csak nagyobb, mint a mieink, és én befogadtam.

A király megvakarta ősz szakállát.

– Tudom, mindig is kíváncsi voltál az emberek dolgaira, de nézd meg alaposan ezt a teremtményt! Hiába szeretnéd a szepet látni benne, ha az emberek már a képükre formálták. Egy éjszakára maradhat, de holnap vissza kell mennie oda, ahová tartozik.

A tündérr király visszavonult trónusára a fa koronájában, Insis pedig magára maradt a csatalóval. A barátnői biztos távolból szemlélték, úgy tűnt, nincs bátorságuk a fekete állat közelébe merészkedni.

Lassan elkezdődött az esti multság, levelekből tábor tüzet raktak, a tündérfiúk zenélni kezdtek apró lantjaikon, amelyek húrjait lószőrből fonták. A tündérlányok nevettek, tréfálkoztak, befonták a pónik sörényét, és tudomást sem vettek a fénykörön kívül legelő csatalóról. Insis fésűt ragadott, és a csődör nyakához lebegett.

– Nem kérek olyan frizurát! – tiltakozott az állat. – Nem viselném el.

A tündérlány csalódottan röpöpent vissza a lakóodúja tornácára.

– Remélem, kényelmes fekhelyed lesz a fűben! – szólt le búcsúzóul.

– A tartakok lovai állva alszanak. Valamennyire mindig ébernek kell maradnunk, mert bármikor jöhet az ellenség.

– Ennyire veszélyesnek látszunk? – mosolygott Insis.

– Könnyen lehet, hogy befonnátok a sörényemet, amíg nem figyelek.

A tündérlány felnevetett, aztán visszavonult kényelmes mohaágyába, és betakarózott a régi, elszáradt falevelével.

Reggel patadobbanásoktól rengett a rét. Insis kinézett, és alig hitt a szemének. A csataló leszegett fejjel a tölgyfáig ügetett, ott hirtelen megállt, egy helyben forgott, majd ágaskodott, aztán végigvágatott a tisztáson, és a végén nagyot ugrott, miközben hátrarúgott a levegőben.

– Gyönyörű a táncod! – kiáltotta a tündér.

– Ez nem tánc.

– Hát akkor mi?

Insis nem kapott választ, mert Morna és Sphero repült feléjük jajveszékelve.

– Farkasok! Farkasok! – kiáltozták.

Felbolydult az egész tündérváros, igyekeztek a csinos kis pónikat az erdőbe terelni a ragadozók elől.

– Ő hozta ide a vérszapot! – mutogattak néhányan a csatalóra.

– Mire vársz? Menekülj! – röppent fölé Insis aggódva.

A tisztás szélén szürke árnyak mozgolódtak. Az utolsó póni is elérte a túloldali erdőt, mire előbújtak az ordasok a fák közül.

– Rohanj, különben megesznek!

Insis kétségbeesve vette tudomásul, hogy a fekete állat egyáltalán nem figyel rá. Továbbra is állt, akár egy szobor, csak a légvételei lettek mélyebbek, párája a földig söpört az őszi hajnalon.

– Odanézzetek, mekkora húshegy! – morogta a vezérfarkas. – Bekeríteni!

Ahogy futásnak eredt a falka, a csataló is mozgásba lendült. Kicslezte a szembejövőket, majd leszegett fejjel a vezérfarkasnak rontott, maszkja tüskéit mélyen a húsába vágva. Másik két ordas ekkor hátulról támadt rá. Az egyiket úgy fejbe rúgta, hogy métereket repült, a másikkal szembefordult, fellökte, és megtaposta. A maradék farkasok a veszteségek láttán megfutamodtak.

– Jól vagy? – sietett vissza a tündérlány.

A csődör öblös nevetése volt a válasz.

– Mondtam, hogy nem tánc. Tartakföldön sokkal nagyobbak a farkasok.

A völgy népe lassan előmerészkedett az óriási tölgy koronájából, és a pónikat is visszahívták az erdei rejtekhelyükről. A tündérr király lesújtva nézte a rét szélén heverő ordastetemeket, majd a csataló tüskés homloka elé lebegett.

– El kell menned innen.

– Kérlek, hadd maradjon! – könyörgött Insis. – Hiszen megmentette a pónikat!

– Amit művelt, az természet ellen való. Magától egy ló sem öl meg más állatot, csak a tartakok elvetemült népe tanítja nekik. Tündérföldön ilyen bestia nem lakhat.

Az állat felszegte farkasvértől csatagos fejét.

– Magamtól is visszamentem volna az emberekhez.

Insis megrökönyödött a kijelentés hallatán.

– Az a világ kegyetlen!

– Igen, de oda tartozom.

– Mi lesz, ha a tartakok rájönnek, hogy a gazdád már halott?

– Levágnak és elföldelnek mellé.

– És ha a landariak találják meg?

– Ők nem lovagolnak. Valószínűleg megennének, vagy legfeljebb igavonó barom lehetnék. Akkor már inkább a tartakok.

– Felség! – fordult a királyhoz a tündérlány. – Látod, ha elzavarjuk őt, akkor a biztos halálba küldjük. Szabad a mi népünknek ilyet tennie? Régen segítettük az embereket. Most miért bántjuk egy állatukat?

– Az emberek bebizonyították, hogy nem érdemesek a segítségünkre. Ugyanez áll órá – zárta le a vitát a tündérr király, és méltóságteljesen tovaszállt az öreg tölgy irányába.

– Ne fáradj, Insis, képtelen lennék veletek élni. A végzetem előbb-utóbb úgyis utolér, addig meg... táncolok.

A csataló délután valóban útra kelt a landari vár felé, amit a tartakok nyár óta ostromoltak. A völgy összes tündérfiára szükség volt, hogy a nehéz páncélt vissza tudják rá tenni. Lassan bandukolt a Minoria sáros partján, a szemerkélő eső vörösen csöpögött alá harci maszkaról. Megállt, hogy igyon, és amikor a víztükör fölé hajolt, meglátta Insist, amint fölötte lebeg, varázsselyem ruhája szivárványszínben tündökölt, áttetsző rovarszárnyai sebesen peregnek. A kép gyönyörű és valószerűtlen volt, mint az egész elmúlt nap.

– Mondtam, hogy ne gyere utánam!

– Tudom, de úgy döntöttem, elkísérlek.

Némán folytatták az utat, mígnem megérkeztek a landari vár helyére. Már csak romhalmazt találtak, itt-ott holttestekkel tarkítva. A várárokból lótetemek heverték. A legnagyobb kőfal-maradványon tartak gyalogosok próbálták kitémasztani népük zászlaját.

– Szóval végül elfoglaltuk – sóhajtott a csatamén. – Már ha érdemes itt még elfoglalni valamit.

– Valaki ül abban a gödörben – mutatott Insis a várárok felé.

A fekete csődör közelebb lépdelt, és megpillantott egy szőke kamaszfiút, akin lötyögött a páncéling. Lova felnyársalt teste mellett térdelt, levett sisakjára hullottak a könnyei, miközben egy tört tartott a saját nyakához.

– Embercsikó. Talán az első csatája, és máris vége. A tartak szokás fordítva is igaz. Ha egy lovat elveszíti a lovát, vele kell halnia.

– Neki nincs lova, neked nincs gazdád. Menj oda hozzá!

A tör hegye már-már a fiú torkához ért.

– Benne több a becsület, mint bennem. Nem hiszem, hogy elfogad egy szökött lovat.

– Ha nem mész oda, sohasem tudod meg.

A csataló nekilódult, és átvágatott a sáros mezőn. A fiatal lovat mellé érve lefékezett, és meleg lélegzetét a félelemtől rezgő szemhéjakra fújta.

A tündérlány is odaért, éppen amikor a fiú döbbenet felpillantott az állatra. Tudta, hogy az emberek nem látják, rég nem is hisznek a fajtájában, és még régebben elfelejtették az ősi nyelvet, ami minden élőt összeköt, de a fülébe súgta:

– Adj neki nevet!

A szőke lovat először hitetlenkedve simogatta a semmiből jött fekete paripát, majd átcsatolta rá az elpusztult hátasa kantárszárát, és a nyergébe ült. Aztán a csataló táncba kezdett. Sokkal elevebben, tüzesebben, mint eddig bármikor. Ahogy ugrott, rugdosott és piruettezett alatta, a fiú egyre szélesebben mosolygott, és azt kiáltotta:

– Csoda! Így hívlak majd, Csoda!

A csődör felágaskodott a várárok peremén, aztán éppen csak megkapaszkodott lovagjával együtt teljes vágásban indult el a rét szárazabb részein át. Insis elégedetten nézte a győztes tábor felé galoppozó párost, akik az életet jelentették egymásnak.

Fuvallat

XXV.

A bölcsességet
Széttöri egy pillanat
Ha int a kaszás

edwardhooper

Kihűlt világ

Már csak egyetlen csillag
Pislákol az Univerzum palettáján,
Sugárzik belőle egy parányi dallam.
Lelkem felissza rezdülését,
S szívem mélyén megszületik
Egy szép új világ.

Blaze Val

Az utas

Az állomás elhagyatva áll, pislákol itt-ott.
Benn a kocsi fénye árad, kinn csak a sötét
vasúti pálya, szememben szálla
az utazók társasága.

Már kattog a kerék, a suhanás indul;
cirka egy óra, egy örökkévalóság.
A vonaton kultúrsokk, a purhabról van szó,
meg a fusiról, hogy megélj,
és hogy pang az építőipar.

Teringettét! El is nyom az álom;

*

Körös-körül miniatűrök
foszladozó világok, mikrokozmoszok.
Erek zúgnak, kapilláris folyók
futnak mind, s a semmibe torkollnak,
akár ez a sín pár a makulátlan éjben.

*

A végén vár eleven hercegnőm.
Bárcsak már beléphetnék díszes ajtódon.

Rákoscsaba következik.

jocker

Hinni, bízni,
remélni...

Az igazság egy életútról... TANQ-ban

Gyermekként azt mondták,
Hogy nekem mindig hinni kell!
Zord életben, tovább!
Ha bánat ért, ajtót nyitott
s mesevilág befogadott.

*

Az elmékben sötét
Van, rossz tanács... előtérben.
Könnyű könnyűt adni.
Ott lehettem én királyfi,
Kire nem kell sokat várni.

*

Én mindig is hinni
Akartam, be is tartottam!
Én jártam csak rosszul.
Mint szép szoknyás tündérangyal,
Ki ígér, és soha nem csal!

*

Mondták, hogy bízzak is,
Én azt is szigorún vettem.
Lehetetlen élet!
Hogyha fájt, én sárkány lettem,
Repültem a fellegekben.

*

Öregek még mondták,
Legyen velem a reményem.
Úgy volt! Nem teljesült...
Halász talán, aki halat
úgy fogta ki, mint aranyat!

*

Miben higgyek, miben
Reménykedjek, kiben bízzak?
Életem már múltó...
Nem volt mindegy, ki voltam én,
Ezeregy éj múltó telén!

Vecsés, 2015. március 11. – Mórahalom, 2018. január
30. – Kustra Ferenc – A HIAQ –kat én írtam, a
TANQ versét, szerző-, és poéta társam: Farkas
Tekla. A versrész címe: "Mesevilág"

Ann Heart

Téli játék

Elmúlt az ősz, jön a tél,
Pulóver már mit sem érsz.
Sál kell, sapka, s kabát,
S, ha összejön a két barát

Józsi, Palkó meg nem áll,
Ha odakint sok hópehely száll.
Nem törődnek semmivel,
Hógolyóznak Esztivel.

Szánkó szeli a dombokat
Hó lepi az ormokat
Kint a játék csuda jó
Most lett Józsi csupa hó.

Felnevettek mind a hárman,
Hóba zuhantak mindahányan
Testükkel hóangyalt rajzoltak
S azután varjakat hajsztoltak.

NZ

Várakozás

Ha nem is jössz el,
már az is boldoggá tesz,
hogy várhattam rád.

Hollótoll

Árnyalatok

Karmazsin hajnal,
Vérvörös volt.
Skarlát szín alkony,
Vérvörös folt.

Rózsaszín nappal,
Tűzvörös láng.
Vágy színű éjjel,
Összeforrt szánk.

Kétszínű reggel,
Szívemen rés.
Féltékeny éjfél,
Kezemben kés.

Ében szín este,
Hófehér Hold.
Éjsötét penge,
Hófehér holt.

Macskas Tosca

Téli mosoly

Kacér a hideg
mással is csipkelődik
bele pirulok.

Kolumbán Jenő

Fehér felhők

Fehér felhők boldogtalan nyara
hideg kéz keres meg meleg kezet
fagyos lett már a téli éjszaka
felejtés vakít meg emlékeket

sikolt a hullni készülő levél
szél zörgeti a fa csontvázakat
az égen szürke felhők rohannak
a nyár már régen elnémult áldozat

az ablak párkányán cinke kopog
mozdulatomra messzire röppen
a fagyos szél kerget felhő hadat
és a múlt könnye kezemre cseppen

tél az utolsó levelet lerúgja
surranva hull alá fehér pihe
az ősz meg szaggatott ruhájában
elköltözik innen a semmibe.

bel corma

Tavaszi éj

Az éjszaka tiltott
vágyakból álmodott
fátyol teste most
lágyan hozzám
simul, s bársonyos
nyakán apró titkokként
ragyognak a csillagok.

Jimmy Cartwright

Megütkeztem a zónával

No nem a Sztrugackij-fivérek Stalker-féle zónáját jártam be az utóbbi két hétben, és éltem túl, nem. Arra azért még én sem vállalkoznék. Mindössze a Cherubion kiadó Ütközőzóna című SF antológiáját olvastam el. (Ezúton is köszönet az ezt lehetővé tevő Tim Morgannek!) Ez viszont az én jelenlegi időbeosztással komoly kihívás, mondhatni ütközet volt, de végül úgy tűnik, mégiscsak én kerültem ki belőle győztesen. Térjünk is a tárgyra!

A kötetben a címadó regényen kívül hat novella szerepel, ami véleményem szerint változatos, remek merités a hazai sci-fi képviselőinek billentyűzetéből. Kapunk akciót, mágiának ható technológiát, összeesküvéseket, úrutazást, idegen civilizációk felfedezését, az emberiségre leselkedő kozmikus veszélyeket, számos meglepő fordulatot. Összességében és előzetesen azt mondhatom, hogy jól megírt, remek ötletek, izgalmas témák láttak napvilágot a kötet lapjain. Bátran tudom ajánlani a fantasztikum iránt érdeklődőknek az antológiát. Az alábbiakban egyenként veszem górcső alá az írásokat.

Patrick J. Morrison: Ütközőzóna

A kortárs fantasztikumot (is) író alkotók közül talán csak Patrick J. Morrison (Bukros Zsolt) elég tökös úgy indítani egy regényt, hogy abban a tizennyolcadik életévét betöltő trónörökösre a saját születésnapjára és beavató partiján rárobbantják a budit. Mondanám, hogy mocskosul jó kezdés, de a hipertechnológiával felszerelt klotyó pillanatokon belül elteleportálja a megfelelő helyre a belekerült salakanyagot, érkezzen az lenről, fentről, vagy egyéb testnyílásból. Mindenesetre az olvasó rögvést a sűrűjébe kerül az eseményeknek, és végig benne is marad.

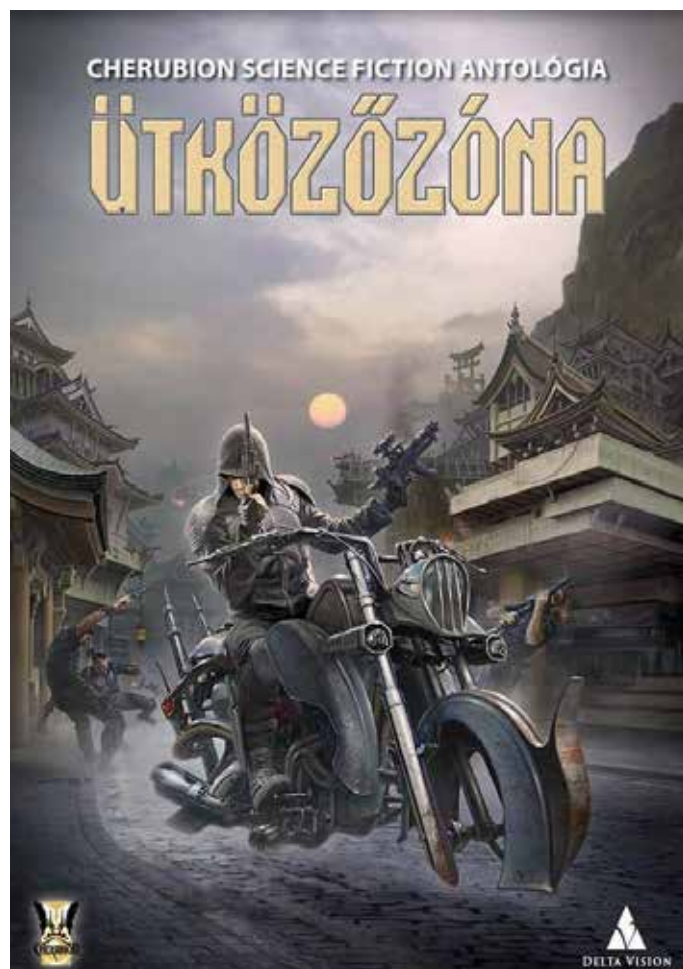
Hiszen a regény annyira feszes – bár talán a végére lazít némileg –, hogy tényleg egy perc gondolkodási időt sem hagy, csak megy és megy előre, egyik helyszínről a másikra, egyik eseménytől a másikig. No persze azért ez mégiscsak egy könyv, nem pedig egy mozifilm, így akkor áll meg az olvasó, amikor csak akar. A regény azonban lendületes, pörgős, az író egészen jól használja a fejezetek végén a kis horgait, miáltal az olvasót arra készíti, hogy haladjon ő is előre a történetben.

A világépítés korrekt, a világ maga érdekes, izgalmas, van benne potenciál. A különböző, egymásnak feszülő hatalmak kidolgozottsága, erőviszonyaik érzékeltetése igencsak szemléletes. A technológiai vívmányokon időnként „behaltam”, és percekig csak csóváltam a fejem, hogy miként lehet ilyesmit kitalálni (és főleg miért nem én találtam ki)? Ezeknél azonban nem nagyon éreztem az egyensúlyt, főleg a harci helyzetekben használt technológiáknál, ami szerintem problémákat hozott magával.

A regény során ugyanis számtalan (én legalábbis nem számoltam meg) alkalommal éreztem úgy, hogy bevetésre került a deus ex machina, még ha utólag kapunk is magyarázatot a történetek többségére. Ebből az következett, hogy egy

idő után már nem is izgultam a főszereplőkért, mert tudtam (anélkül, hogy csíteltem, és elolvastam volna előre a végét), hogy az író valahogy úgyis megmenti őket.

Bár lehetséges, hogy ez az én hibám is, de sajnos egyik szereplővel sem tudtam azonosulni. Ez az okosok szerint gond, főleg egy regénynél, amelynek érzelmi húrokat is meg kellene pendítenie az olvasóban. Elfogadtam és megértettem, hogy Jerry Storm egy magasan képzett, gyermekkorától harcra nevelt keményfiú, de az azért mégis furcsa volt, hogy a regény folyamán lelkiismeret-furdalás nélkül mészárolt le úgy félezer embert és különböző egyéb életformát. A másik főszereplő, Rachel Starr számomra sokkal kézzelfoghatóbb volt, ami talán annak köszönhető, hogy az író több érzelmet jelenített meg az esetében. Úgy általában véve sajnos nem éreztem a karakterek fejlődését. A hozzáállásuk, motivációjuk ugyan bizonyos mértékben észrevehetően változtak az események tükrében, de azért mégiscsak egy húsz éves időszakról van szó a regényben, és ennyi idő alatt nem csak fizikailag, de gondolkodásmódban is sokat változik az ember. Persze ennek nagy részét átgorjuk és mindössze néhány rövid visszatekintést kapunk. Lehet, ezért, és a pörgő tempó miatt nem figyeltem fel a változásokra.

A könyv fülszövegében is írják, hogy a regényben senki sem az, akinek látszik. Ezzel nem értek teljesen egyet, mert Jerry Storm pontosan az, aminek a regényben megismerjük. Ám lényegében a főbb szereplők közül talán még a hellián tudósról, Magmanról mondható el ugyanez. Az összes többi szereplőről így vagy úgy, de előbb-utóbb kiderül némi turpisság.

A harci cselekmények leírása számomra sokszor túlzottan részletesnek hatott, ám ezt idővel betudtam a műfaj sajátosságának. A végére talán az író is észrevette ezt – vagy befejezte, hogy kitalálja az egymást követő mozdulatokat, cselekedeteket –, és már lazábban kezelte az összecsapásokat. Ami igaz, az igaz – a magam példáján tudom –, hogy tényleg nehéz harci jelenetet írni, és eltalálni, mi az elégséges, amivel még jól szemléltethető a szituáció, ki mikor kerül fölébe az ellenfelének és miért.

Mindezek ellenére nem tudom nem szeretni a regényt. Ebben biztosan szerepet játszik az író iránt érzett elfogultságom is; az, hogy tudom, mennyit küzdött Zsolt druzsám azért, hogy eljusson idáig, és hogy többször is át kellett dolgoznia a regényt, hogy végül nyomtatásban megjelenhessen. Ehhez mindenképpen csak gratulálni tudok. Hisz olvastam én már ennél milliószor rosszabb, nyomtatásban, komoly kiadó által publikált nemistudommit is. Hozzá kell tennem, hogy időnként eléggé szembetűnő „popkulturális” utalások találhatóak az Ütközőzónában, számos olyan is, amely megdobogtatta olvasás közben a szívemet. Ráadásul az író fantáziája mondhatni féktelen, egészen elképesztő dolgokat talál ki, csak győzze követni, feldolgozni az olvasó.

Összességében végül is jól szórakoztam az Ütközőzónán, kikapcsolt a realitásból, bele tudtam magam élni a világba. Bátran tudom ajánlani a stílus kedvelőinek, illetve azoknak, akik a pörgős, akciódús, filmszerű regényeket szeretik. Ám, ha jól sejtem, a történet itt nem ér véget, ahogyan maga a regény sem. Kíváncsian várom a folytatást! Mert bevallom, érdekel mi lesz Jerryvel, Rachellel és a Kiválasztottal.

Mickey Long: Minden csak viszonyítás kérdése

A Patrick J. Morrison által teremtett világon játszódó rövid történet újabb érdekes aspektusát mutatja be az univerzumnak. Mr. Smith-ek szorgoskodnak, hogy megbízóik elégedettek legyenek, s egy noire-os beütésű, akcióval fűszerezett romantikus történetbe csöppenünk. A kifejezetten szórakoztató, könnyed hangvételű, kényelmes tempójú novella azonban a drámát sem nélkülözi. Mindeközben a történet azért megcsavarodik néhány alkalommal, így egy pillanatig sem unatkozik az olvasó; a vége pedig még akár meglepetés is lehet.

David Parker & Dougal Glendower: Fata Morgana

A kötet talán legáthatóbb hangulatú novellája. Már amennyiben valaki kedveli az ősi úrhajóroncsok klausztrófóbiás érzést keltő leírásait. Az énelbeszélésben íródott történet egyszerű ugyan, de nem mondható unalmasnak. Az írópáros lassan, de biztosan építi fel a feszültséget, és tereli a főszereplővel együtt az olvasót is a bizonytalanság talajára. Bár a novella kerek, befejezett egész, a történet azonban tovább szöhető, gondolkodásra készítő. Engem őszintén szólva H. P. Lovecraft: Eryx falai közt c. novellájára emlékeztet. Számomra szinte ugyanazt a hangulatot árasztotta.

Tim Morgan: Csendzóna

Lance Barclay története talán nem egyedi, de mindenképpen különleges. A családját elvesztett tudós annak lehetőségét keresi, már-már kétségbeesetten, hogyan tudna csatlakozni szeretteihez. És bár a novella főszereplőjének istenkeresése végső soron megnyugvást hoz számára, azonban az isteni gondviselés mégis más sorsot szán neki. Miközben fizikálisan és szakmailag is egyre feljebb lép, egyúttal végzetéhez is közelít. A Holdra becsapódó aszteroidát keresve önmagára is rátalál. A komor stílus mögött komoly érzelmek húzódnak: szerelem, gyűlölet. Igazi sci-fi, amely az emberről szól, és minden más csak másodlagos. Vagy ebben a játszárban az ember is csak egy bábu?

Craig McCormack: Csapra verni az univerzumot

Még ilyet kitalálni! Komolyan mondom, nem fair. Talán a kötetben szereplő írások közül ez a novella tette rám a legnagyobb érzelmi hatást; no nem azért, mert olyan érzelmekkel teli, hanem sokkal inkább a téma és annak megvalósítása miatt. Nikola Tesla élete engem is érdekel, sőt, elkezdtem tervezni egy világot, amelyben kiemelten fontos szerepet játszik, de sajnos még nem volt időm, energiám mélyebben utána nézni az életének, hogy hiteles képet tudjak adni. Craig McCormack érzésem szerint viszont ezt megtette, és olyan novellát írt, amely véleményem szerint méltó módon, kellő tisztességgel kezeli a horvát származású technológiai zsenit. Története arra a kérdésre épül, hogy vajon honnan származnak Tesla elképesztő, korát jelentősen meghaladó technikai elképzelései. Emelem kalapom a remek megvalósítás előtt.

Soren Ward: Gyorsítás

Kemény dolog az úrutazás, főleg, ha az ember hajtóműmérnök, a felettese pedig egy közepszerű, a médiában kétes hírnévre szert tett kapitány. Már akkor gyanússá válik a helyzet, amikor Wilson hajókapitány egy rózsát ad Mayer hajtóműmérnöknek... abból a célból, hogy átadja azt egy bizonyos Lina Pang nevű fiatal nőnek. Illetve már előtte is gyanakodhat az olvasó, amikor Mayer egy szerelmes szonettet költ magyar nyelven élete egyetlen igaz szerelmének, Varga hadnagynak, egy szupercsinos doktornőnek. De a feladat az feladat, a hajónak gyorsulnia kell, tehát Mayer beleveti magát fáradtságos és megerőltető, ámbar izgalmakkal és romantikus pillanatokkal teli munkájába. És, hogy mindebből mi sül ki? No, arra aztán a legtapasztaltabb sci-fi olvasó sincs felkészülve! Elképesztő ötlet, még elképesztőbb megvalósítással!

Kyra Potter: Emléköna

Ez a novella azt a kérdéskört járja körbe, lehet-e, érdekes-e, emlékeket átvinni egyik testből a másikba, és ha igen, akkor hogyan. Nem, ez így ebben a formában nem igaz(?), de az biztos, hogy a novella központi eleme az emlékvitel. A morális kérdéseket is feszegető történet nem csak az ismert világúr bejárásáról szól, hanem az önmagunk elméjében való utazásról is. Vajon honnan tudjuk, amit tudunk, de legfőképpen, honnan tudjuk, amiről úgy gondoltuk, nem tudjuk? Homályos? Hát még a főszereplőnek, aki maga is számtalanszor meglepődik a történeten. A balesetet szenvedett, kitérő fiatal programozó némi segítséggel végül választ talál a felmerülő kérdéseire. Mindeközben egy nagyobb konfliktus is kibontakozik, nem csak úgy mellékesen. A szálak végül összeérnek, és az olvasó is képbe kerül. A fordulatokban bővelkedő, kalandos utazás története szórakoztató, mégis elgondolkodtató.

ÜTKÖZŐZÓNA

Egy nemesi vérből származó bérgyilkos, aki egy régmúlt szerelem emlékéért öngyilkos küldetésre indul... Egy látnoki képességű lány, aki tudja, hogy rövidesen különleges utódot hoz majd világra... Egy apokaliptikus csapás után megszállt bolygó, ami csupán a könnyen feláldozható gyarmatvilág szerepére kárhóztatott a földönkívüliek háborújában... Egy titkos bázis a nukleáris sivatagban, amelynek falai között visszataszító kísérletek zajlanak...

Az Ütközőzóna univerzumában senki sem az, akinek látszik, miközben a háttérben homályos paktumok, megtorlatlan sérelmek és sötét összeesküvések befolyásolják az eseményeket. Titkos szervezetek és rejtelmes erők fenik a fogukat a rendkívüli magzatra, aki egy szupercivilizáció genetikai örökségét hordozza, és születésével nem csak szabadságot, hanem végpusztulást is hozhat az idegen fajok játékszerévé vált emberiségre.

Patrick J. Morrison izgalmas regénye mellett fél tucat fordulatossá tétel mellett kínál szórakozást és elgondolkodtató fantáziajátékot az űropera és a science fiction kedvelőinek egyaránt.

A kötetben:

Patrick J. Morrison: Ütközőzóna (regény)
Mickey Long: Minden csak viszonyítás kérdése
David Parker & Dougal Glendower: Fata Morgana
Tim Morgan: Csendzóna
Craig McCormack: Csapra verni az univerzumot
Soren Ward: Gyorsítás
Kyra Potter: Emléközóna

Forrás: deltavision.hu